

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιεροῦ ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

'Εσωτερικοῦ Δρχ. 30
'Αμ ρικῆς Δολ. 1

« Τὸ γοῖμμυ ἱποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ » (Β' Κορ. γ'. 6').

ΤΟ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Τὰ συζητηθέντα ζητήματα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν
ληφθεῖσαι ἀποφάσεις τῆς ἐν Λάμπει συν-
ελευούσης Συνελεύσεως τῶν 'Επισκόπων τῆς
'Αγγλικανικῆς 'Εκκλησίας, ἥς συμμετέ-
σχον καὶ πολλοὶ τῆς ἡμετέρας 'Εκκλησίας
'Εκπρόσωποι, Παιριάρχαι, Μητροπολι-
ται κ. λ. π.

Ἡ Παναγγλικὴ αὐτὴ Συνέλευσις συνέρχεται ἄ-
παξ κατὰ δεκαετίαν, καὶ εἰς τὴν παροῦσαν Σύνοδόν
τῆς προσήλθον 307 'Αγγλικανικοὶ 'Επίσκοποι ἐξ ὅ-
λων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, ἐκτὸς τῶν ἐκπροσώπων
τῶν διαφόρων ἄλλων 'Εκκλησιῶν, οἱ ὅποιοι παρέστη-
σαν εἰς αὐτὴν διὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐν αὐτῇ
συζητηθέντων διαφορῶν θρησκευτικῶν, κοινωνιολογι-
κῶν καὶ διαφόρων ἄλλων σοβαρῶν ζητημάτων. Ὅ-
τι πρωτίστως καὶ κυρίως ἀπασχόλησε τὰς συνδια-
σκέψεις καὶ συζητήσεις τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν λει-
τουργῶν ἦτο τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων τῆς 'Εκκλη-
σίας πρὸς τὴν 'Επιστήμην, τὴν κοινωνικὴν καὶ δη-
μοσίαν ζωὴν, καὶ τὴν περὶ ἠθικῆς κοινωνικῆς ἀντί-
ληψιν. Τὰ δημοσιευθέντα πρακτικά, αἱ γνωματεύ-
σεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως εἶναι μία κατα-
πλήσσοσα διὰ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἐλευθεροστομίαν
ἀναγνώρισις τοῦ κατὰ πόσον ὑπολείπεται ἡ 'Εκκλη-
σία εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς ἐπὶ ζητημάτων τὴν καθημε-
ρινὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπασχολούντων ζωὴν.

Εἰς τὴν δημοσιευομένην δὲ ἐκθεσιν ἀναγράφον-
ται θαυρῶντα τινες προτάσεις, ἀφορῶσαι τὴν ἀ-
ναστολὴν καὶ ἀντίδρασιν κατὰ τῆς τοιαύτης μέχρι
τοῦδε ἀδρανείας καὶ παραμελήσεως τῶν δεόντων γε-
νέσθαι ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας. Καὶ οἱ 'Επίσκοποι δια-

δηλοῦσιν ἐν πρώτοις τὴν πεποίθησιν τῶν ὅτι αἱ πρό-
σφατοι ἀνακαλύψεις καὶ διακηρύξεις τῆς 'Επιστήμης
ἀντὶ νὰ παρουσιάζονται ὡς ἀνταγωνιζόμεναι — ὅπως
κατὰ τὸ παρελθόν, τὴν περὶ Θεοῦ ὡς δημιουργοῦ καὶ
Δοτῆρος τῆς ζωῆς ἀντίληψιν, ἐμφανίζονται ἤδη καθ'
ὅλα ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν τῶν Χριστιανικῶν Γραφῶν
διδασκαλίαν.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τινὰς τῶν μᾶλλον ἀξίωσης
μειώτων περικοπῶν τῆς δημοσιευθείσης ἐκθέσεως.

— « Παρίσταται πρωτίστως ἀνάγκη διακηρύττου-
σι, νὰ ἀναγάγωμεν τὸ ὅλον ζήτημα τῆς σχέσεως τῶν
φύλων ἐπὶ ἐπιπέδου ἀγνῆς καὶ καθαρᾶς ἀτμοσφαίρας
Πεποίθημεν δ' ὅτι ἡ πρὸς τοῦτο ὁδὸς δύναται νὰ συ-
νοφισθῇ εἰς τὴν μοναδικὴν φράσιν — Χριστιανικὴ
διεπαίδευσίς. »

— « Πλὴν τὰ μάλλα ἀξίωσης μείωτος τυγχάνει ἡ με-
ταξὺ διανοουμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διαρκὲς
αὐξάνουσα συναίσθησις, ὅτι τοιαῦται ἐλευθερότητες
καὶ χειραφετήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπ' ἐσχάτων ἐνε-
καυχῶντο δὲν παρέχουσιν αὐτοῖς βαθεῖαν συναίσθη-
σιν καὶ διαρκὴ ἱκανοποίησιν. »

— « Εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν δ' ἐπίσημὴ καὶ φιλο-
σοφικὴν διανόησιν τῶν καιρῶν μας ὑπάρχουσι πλεί-
στα ὅσα δεδομένα παρέχοντα πολὺ μᾶλλον εὐνοϊκώ-
τερον ἔδαφος διὰ τὴν εἰς Θεὸν πίστιν, παρ' ὅσα ἐπὶ
γενεὰς ὅλας εἰς τὸ παρελθὸν ὑφίσταντο. »

» Ἐὰν ἐν τούτοις ἡ ἐνόρησις τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ
παρ' ἡμῶν παρίσταται οὕτω, ἀνάγκη νὰ ἀνανεωθῇ,
τοῦτο θὰ ἀπαιτήσῃ διὰ τοὺς πλείστους ἐξ ἡμῶν κλη-
ρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ὁμοίως νέαν προθυμίαν πρὸς νέαν
ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῆς ὅλης Γραφῆς, [καὶ εἰδι-
κώτερον τῆς Καινῆς Διαθήκης, μετὰ τινων ἐκ τῶν
πολλῶν νεωτέρων βοηθημάτων, τὰ ὅποια αἱ νεώτεραι
ἔρευναι μᾶς ἔχουσι δώσει. »

« Οὔτε δυνάμεθα, ἀλλ' οὔτε ὀφείλομεν νὰ τυφλώ-
τωμεν εἰς τὸ γεγονός ὅτι μέγας ἀριθμὸς τῶν νέων καὶ
νεανίδων μας τῆς σήμερον — πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐξό-
χου διανοητικότητος τοιούτων συμπεριλαμβανομένων
— ἔχουσι τελείως ἀποξενώσει ἑαυτοὺς τῆς 'Εκκλη-
σίας καὶ τῆς ὁργανωμένης θρησκείας. »

« Εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ ἀπόκειται
νὰ ἐξανθρωπίσωμεν τὴν θρησκείαν, ἐὰν θέλωμεν νὰ

συστήσωμεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς γενεᾶς ἡμῶν.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον διήγειρε θύελλαν ἀληθῆ εἰς τὴν Πανεπισκοπὴν αὐτὴν Συνέλευσιν, διὰ τῶν ἐντόνων δικμαρτυρῶν τὰς ὁποίας προῦιάλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τηρῇ— καὶ προβλέπεται ὅτι θὰ ἐπαυξήσῃ ἐπὶ μᾶλλον παρὰ τῇ καθόλου Ἀγγλικῇ κοινῇ γνώμῃ τὴν ἐκτασιν τῆς ἐξαπολυθείσης θύελλης τῶν δικμαρτυριῶν, ὑπὸ τὴν ὑποκίνησιν τῶν μειοψηφισάντων ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐννοοῦν νὰ ὑπαχθῶσιν ἐν τούτῳ εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῶν συναδέλφων τῶν. Πρόκειται περὶ τοῦ κανονισμοῦ τῶν γεννήσεων. Καὶ εἶνε τὸ μόνον ζήτημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον ἐλήφθη ἀπόφασις κατὰ πλειοψηφίαν διὰ ψηφοφορίας, ψηφισάντων 193 ὑπὲρ, καὶ 67 κατὰ. Ἡ ληφθεῖσα ἀξιοσημείωτος ἀπόφασις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐνθα παρίσταται ἐμφανῶς αἰσθητὴ ἠθικὴ, ὑποχρέωσις πρὸς περιορισμὸν, ἢ ἀποφυγὴν τῆς πατρότητος, ἢ πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοησόμενη μέθοδος θεὸν νὰ ἀποφασισθῇ ἐπὶ Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Ἡ προφικνὴς καὶ πρωτεύουσα μέθοδος εἰς ζωὴν πειθαρχίας καὶ ἐγκρατεύσεως, ζωὴν διαβιῶσαν ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀγίου, εἶνε καθ' ὅσον τὸ δυνατόν ἢ τῆς πλήρους ἀποχῆς.

«Εἰς περιστάσεις, οὐχ ἥττον, ἐνθα τοιαύτη προφανῶς αἰσθητὴ ἠθικὴ ὑποχρέωσις πρὸς περιορισμὸν ἢ ἀποφυγὴν τῆς πατρότητος εἶνε ἐπιβεβλημένη, καὶ ἐνθα ἠθικῶς ὕγινης λογικὴ ἀποκλείει τὴν πλήρη ἀποχὴν καὶ αἰσθηματικὴν αὐτοδουλαγίαν, ἢ Συνέλευσις ἀποφαίνεται ὅτι ἡ προσφυγὴ εἰς τὴν χρῆσιν ἄλλων μεθόδων ἐπιτρέπεται, δεδομένου ὅτι ἡ τοιαύτη χρῆσις θέλει ἐνεργεῖται ἐν τῇ φωτὶ τῶν αὐτῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Ἡ Συνέλευσις, ἐν τούτοις, ἐκφέρει καὶ ἀναγράφει ἔντονον καταδίκην χρήσεως οἷωνδ' ὅποτε μεθόδων περιστολῆς (τῶν γεννήσεων) ὑπαγευομένην ἐξ ἐλατηρίων ἰδιοτελείας ἢ ἀπλῆς διωτικῆς διευκολύνσεως καὶ ἀνέσεως.

«Ποικίλαι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐπιδράσεις τείνουσιν εἰς τὸ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοῦ ζήτηματος τῆς σχέσεως τῶν φύλων καὶ οὐχὶ πάντοτε τῆς ἱερότητος τοῦ. Μεταξὺ θέν τῶν καθηκόντων τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία τῆς σημερινῆς ἀντιμετωπίζει, οὐδὲν παρίσταται ὡς εὐγενέστερον καὶ μᾶλλον ἐπεῖγον τοῦ καθηκόντος νὰ ἐπισώσῃ τὸ ὅλον ζήτημα καὶ ἀνυψώσῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ κατὰ σκέψιν τε καὶ ἡμιλίαν ἐξευτελισμοῦ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Εἰς περιπτώσεις διαζυγίου ἢ Συνέλευσις, χωρὶς

νὰ ἐπιφέρῃ κρίσιν τινὰ ἐπὶ τῆς ἐν ἐνεργείᾳ τακτικῆς τῶν τοπικῶν ἢ ἐθνικῶν Ἐκκλησιῶν, συνιστᾷ ὅπως ὁ γάμος τινός, ὁ πρῶτον σύμβιος ἢ συμβία τοῦ ὁποίου ὑπάρχει εἰσέτι ἐν τῇ ζωῇ, μὴ τελεῖται κατὰ τοὺς τύπους ἢ τὴν τελετὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλ' ἐνθα καὶ ὅταν ἀθῶν τι πρόσωπον συνῆψε νέον γάμον κατὰ τὰς πολιτικὰς διατάξεις καὶ ἐπιθυμῇ νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Κοινωνίαν, ἢ Συνέλευσιν συνιστᾷ ὅπως ἡ τοιαύτη περίπτωσις ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἐπισκόπου κατὰ τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν κανονισμούς.

Εἰς πάντα ἐν τούτοις τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὸν γάμον καὶ τὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων ἡ Ἐκκλησία διαδηλοῖ ἐμφαντικῶς τὴν ἀνάγκην τῆς Χριστιανικῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ μορφώσεως. Ἀποφαίνεται δὲ ὅτι εἶνε ἐπάναγκες ὅπως, πρὶν αἰ πρὸς τὸ ἀντιθετὸν φύλον αἰσθηματικὰ ἀντιδράσεις τοῦ παιδίου ἀφιπνισθῶσιν, ὁρισμέναι σχετικαὶ πληροφαιρίαι θεὸν νὰ μεταδίδωνται εἰς αὐτὸ ἐν ἀτμοσφαιρᾷ ἀπλότητος καὶ ὠραιότητος· τὰ ἀμέσως πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔργον ὑπεύθυνα πρόσωπα εἶνε οἱ γονεῖς, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ ἐνασχόσει τῆς τοιαύτης τῶν εὐθύνης θὰ ἔχωσιν οἱ ἴδιοι ἀνάγκην τῆς ἀρίστης καθοδηγήσεως μετὰ τὴν ὁποίαν θεὸν ἡ Ἐκκλησία νὰ τοὺς ἐφοδιάζῃ.

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐπὶ τοῦ θεθέντος ἐρωτήματος, »Τὶ θεὸν νὰ γίνῃ πρὸς κατάρριψιν τῶν φραγμῶν, οἵτινες φαίνονται ἰστάμενοι μεταξὺ νεολαίας καὶ Ἐκκλησίας, ἡ ἐκθεσις ἀναγράφει.

«Ἡ μεταξὺ νεολαίας καὶ Ἐκκλησίας ὑφισταμένη ἀποξένωσις, προέρχεται ἐν μέρει μὲν ἐκ τοῦ γέγονότος, καθ' ὃ, ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα τὴν ζωὴν, τὰ ὁποῖα δι' αὐτοὺς εἶνε πραγματικὰ καὶ ἐπιβεβλημένα— ἐπιστήμη, τέχνη, μουσικὴ, φιλολογία, δισκοδάσεις, φίλια— φαίνονται ὄντα ἐντελῶς ἄλλα παρὰ τὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρεται ἡ Ἐκκλησία.

Συνιστῶμεν ὅθεν θερμῶς εἰς τὸν λαὸν τῶν Ἐκκλησιῶν μας τὸ ὑπέρτατον καθήκον τῆς σκέψεως καὶ κατανοήσεως τῆς σημασίας τῆς πίστεως δι' ἑαυτοὺς, καὶ ὅπως καταστήσωσι ταύτην διὰ παντός εἶδους διαπαιδαγωγικοῦ καὶ εκπαιδευτικοῦ μέσου καταληπτὴν εἰς τὸ μέγα πλῆθος τῆς νεολαίας ἣτις διατελεῖ εἰς κατάστασιν διαγνώτικῆς συγχύσεως, συνδεδιασμένης μετὰ πνευματικῆς πείνης.

Ἡ ἐπίσημος ἐκθεσις τῆς ἐν λόγῳ Συνελεύσεως τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν ἐκ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπισκόπων ἐνδιατρίβει ἐκτενῶς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐν περιλήψει διαληφθέντων καθὼς καὶ ἄλλων σπουδαιωτάτων ζητημάτων, ἀποτελεῖ δ' ὁλόκληρον διδλόν. Εἶνε εἰς ἄκρον παρήγορον ὅτι ἐν-

διατρίβει κυρίως ἐπὶ ζητημάτων, τόσο λεπτῆς ὥς τὰ προεκτεθέντα θέματα φύσεως, ὁ χειρισμὸς καὶ ἡ δικονομία τῶν ὁποίων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὥς ἡ-θικοδυναμικοῦ παράγοντος, καθίστανται ὁλονὲν ἐ-παισθητά, ὥστε νὰ ἀναγγέλονται ταῦτα, — καὶ κυ-ρίως τὸ τῆς κατὰ Χριστὸν μορφώσεως τῆς νεολαίας — ὥς θέματα τὰ ὁποῖα ὁποῖα θὰ ἀπασχολήσωσι καὶ τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ συγκαλουμένην ἀπὸ 3ης ἕως 8ης προσεχούς Νοεμβρίου εἰδικὴν διάσκεψιν τῶν ἀντι-προσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῆς παγ-κοσμίου θρησκευτικῆς ὁργανώσεως «ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΡ-ΓΑΣΙΑ».

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» δὲν παρέλειψεν ἀπὸ τῆς ἐκδόσε-ως τῆς νὰ πραγματοποιηθῇ κατ' ἐπανάληψιν τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἐξακολουθεῖ ἀπὸ πολλοῦ συζητοῦσα ἐπὶ τούτου εἰς τὴν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο καθιερωθεῖσαν «Παιδαγωγικὴν στήλην». Ἐν τούτοις εἰς προσεχεῖς ἐκδόσεις τῆς θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ζήτημα, εἰδικώτερον διὰ τὴν θαρύτητα καὶ σπουδαιότητα τὴν ὁποῖαν ἐ-νέχει τοῦτο.

Η «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΕΝ ΕΘΝΕΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΥΧΟΛΑΤΡΕΙΑΣ

Εἶνε ἀπαισίως πραγματικὴ ὅσον καὶ θλιβερά ἀλή-θεια, ὅτι ὁ ἐπὶ μονοθεῖα καυχώμενος πεπολιτισμένος κόσμος, παρ' ὅλην τὴν ἐν τοῖς Σχολαῖς, γυμνασίαις καὶ πανεπιστημίαις, καὶ διὰ τῶν παιδαγωγικῶν συστημάτων διαπαιδαγώγησιν του, δὲν διεπαιδαγω-γῆθη ἀκόμη οὔτε τόσο, ὥστε νὰ μάθῃ καὶ γνω-ρίξῃ τὸ ἄλφα τῆς μονοθεϊστικῆς ἀληθείας, τὴν πρώτην ἐντολήν τοῦ Ἐνός καὶ Μόνου Θεοῦ. «**Ἐγὼ εἶμι Κύριος ὁ Θεός σου, οὐκ ἔ-σαντέ σοι Θεοὶ ἕτεροι πλην ἐμοῦ**». «**Αὐ-γούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς γῆς** — ὁμνῶνται ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζουσα τὴν γέννησιν Ἐκείνου ὁ Ὁ-ποῖος ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ Φῶς τῆς γνώσεως) — ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπικύσαστο. Σοῦ δὲ ἑναν-θροπίσαντος ἐκ τῆς ἀγνῆς, ἡ πολυθεΐα τῶν εἰδῶλων καθήργηται». Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε μόνον καθ' ὁπόθεν καὶ ποιητικῇ ἀδείᾳ γεγονός, ἐνθ' ἐν τῇ πραγματικῇ-τητι ἡ πολυθεΐα σήμερον ζῇ καὶ βασιλεύει μεταξὺ ἡμῶν τόσο ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνο-Ρωμαϊκοῦ κόσμου. Οἱ ἄνθρωποι σήμερον λα-τρεύουσι ποικίλων εἰδῶν καὶ ποικίλων ὀνομάτων θεοῦς — ὑπεράνω ὅμως πάντων ἐνεθρόνισαν — ὥς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνας καὶ Ρωμαῖοι — **Τὴν Θεὰν Τύχην**. Ὅπου-δήποτε στραφῆτε, θὰ ἴδῃτε καὶ ἕνα τῆς Θεᾶς Τύχης δωμὸν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μικροὶ καὶ μεγάλοι μετὰ πολ-λῆς ἀφοσιώσεως καὶ εὐλαθείας θυσιάζουσι καὶ χρέ-νον καὶ σκέψεις καὶ φρένας καὶ καρδίαν, διὰ νὰ

γνωρίζωσι τὴν ἀπέναντι ἐκάστου ἐξ αὐτῶν διάθεσιν, τὴν εὐμένειαν ἢ δυσμένειαν τῆς Τύχης!!! Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν διακρίσεων, πάσης ηλικίας καὶ τά-ξεως Σχολικῆς μαθηταί, εἰς τὰς ἐξ-χὰς, καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν παντὸς πρασίνου δένδρου — ὥς εἰ ἐπὶ Ἰσραὴλ λάτραι τοῦ Βάαλ καὶ τῆς Ἀστάρωθ, — καταγίνονται ἀγωνιώδῃ, εἰ τὴν λατρείαν τῆς Τύχης διὰ παιγνιο-χάρτων καὶ ἄλλων τυχερῶν παιγνιδίων, ἀπεκδεχό-μενοι τὴν ὑπὲρ ἐκάστου ἐτυμηγορίαν τῆς Ὑπερτάτης Θεᾶς του. Ἄνδρες διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονες θυ-σιάζουσι καὶ χρήμα καὶ χρόνον καὶ ὕπνον καὶ ἀνά-παυσιν λατρεύοντες τὴν Τύχην διὰ παννυχίδων εἰς ἐν λέσχαῖς, οἰκίαις κ.λπ. σιτηνομένους δωμοῦς τῆς Ἰουδαίας πάσης τάξεως καὶ μορφώσεως, ἐμαρτυροῦν-σαν ἐπὶ τασοῦν εἰς τὴν λατρείαν τῆς Τύχης, ὥστε δὲν ὑπάρχει σχεδὸν φιλικὴ ἐπισκοπὴ καὶ ἀνατροπὴ γυναικῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ στρώνεται ἡ πασέ-τα τῶν παιγνιοχάρτων, ἡ τὸ ὀλιγώτερον νὰ μὴ ἐξε-τάζηται τὸ φλυτζάνι τοῦ προσφερομένου αὐταῖς καφ-φέ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, διὰ τῶν ὁποίων — χαρτιῶν καὶ φλυτζανίων — αἱ «**χαρτοπαιχταί**» καὶ φλυ-τζανιρίετρας» νὰ μὴ καταγίνονται, ὥς ἄλλαι Πυθίαι νὰ διερμηνεύσωσιν εἰς καθεμίαν τοῦς ὑπὲρ αὐτῆς χρησμοῦς τῆς Θεᾶς Τύχης! Διὰ νὰ μὴ ἀναφί-ρωμεν τὴν ὀργιστὴν Τυχολατρείαν ἀνὰ πᾶσαν Πρω-τοχρονίαν, διὰ τῶν ἀνὰ πᾶσαν ὁδὸν λοταριόφρων τραπεζίων, τῆς ἀνὰ πᾶσαν οἰκογένειαν χαρτοπαξίας, τοῦ εἰς τὴν βασιλόπητταν ἐνθαπτομένου νομίσματος, καὶ ἄλλων εἰδωλολατρικῶν ἐθίμων — δι' ὅλων τῶν ὁποίων ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπόφα-σιν τῆς Θεᾶς Τύχης διὰ τὴν καθ' ὅλον τὸ ἔτος εὐτυ-χῇ ἢ ἀτυχῇ σταδιοδρομίαν των!!!

Τώρα πιστεύομεν καὶ προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νεκρῶν, δικαίωσιν τε καὶ ἀδικῶν, Ἑλλήνων τε καὶ Ρωμαίων, Κινέζων τε καὶ λοιπῶν πλῆθυστων ἐθνι-κῶν, καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει, ἐγειρομένων τούτων ἐκ τοῦ θανάτου καὶ βλεπόντων ἀνὰ πᾶσαν γωνίαν Ἑλλη-νικῆς γῆς τοιαύτην τῆς Θεᾶς Τύχης λατρείαν, τοιαύ-τας ἀνεπισήμους καὶ ἐπισήμους δι' ἐπισήμων τυχη-ρῶν λαχείων ἑορτάς καὶ πανηγύρεις — φυσικῇ ἐνδεί-κνυται ἢ ἐκ μέρους των ἐρώτησις: — **« Ἀδελφοί, πόση ὥρα παρήλθεν ἀφ' οὗ ἐκοιμήθημεν εἰς τὸν τάφον; »**. Καί, ἀκούοντες ὅτι παρήλθεν 2500 — 3000 ἔτη, νὰ ἐκπλήσσωμεν καὶ δυσπιστώσι, διότι ἐπανευρίσκουσιν ἀφυπνιζόμενοι τὸ χθεσινόν των περιβάλλον, τοὺς ἰδίους των θεοῦς λατρευομένους καὶ τρομαζομένους, ὅπως ἐκαίνοι τοὺς ἐλάτρευον καὶ τοὺς ἐτρόμαζον, καὶ τόσοις ὁμοφρονεῖς καὶ ὁμοιδεάται των, τοὺς ὁποῖους κατέλιπον ἐδῶ ἀποθανόντες, — καὶ νὰ ἐρωτήσωσι: **« Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, χεῖρομεν εὐρίσκοντες ὑμᾶς, ὅσα ἐκ τῶν ὀστέων μας καὶ σὰς κας ἐκ τῆς σαρκὸς μας! Ἀλλὰ πῶς τοῦτο; Δὲν ἐμάθετέ τι τὸ καλύτερον; Δὲν ἐξελέχθητε ἀνώτεροι ἡμῶν κατὰ τὰ 2 ἢ 3000 αὐτὰ ἔτη; »** Καὶ ἡ μόνη ἀληθὴς ἐξήγη-σις καὶ δικαιολογία, τὴν ὁποῖαν θὰ ἔχη τις νὰ τοῖς εἴπῃ εἰς ἀπάντησιν θὰ εἶνε: **« Κύριοι, ἐξεφυλί-σθημεν, παρηκμάσαμεν, ὀπισθοδρομήσα-μεν, κατὰ 2500 ἔτη, καὶ σὰς ἐκληρονο-μήσαμεν καθ' ὅλα »**!

Πλὴν τί σημαίνει «ἐκφυλισμὸς», τὸν ὁποῖον ἐπάθομεν; Ὁ γνωστὸς ἐκ τῆς θεωρίας του φυσιοδί-φης Darwin μᾶς λέγει ὅτι: «Ὅπου ἡ ἀντιδρα-στικὴ δύναμις κατὰ τῆς πρὸς τὴν παρακμὴν φυσικῆς τάσεως καὶ ροπῆς τῶν ὀντων ἐκλείπει, ὁ νόμος τῆς

ἀνακληρονομήσεως τῆς προγενεστέρως μορφῆς τῆς ζωῆς, εἰς ἐξευγενισθέντα ζῷα τε καὶ φυτά, εἶνε ἢ ἀμέσως ἐπακολουλουθόσας συνέπειαι, καὶ τοῦτο λέγεται «ἐκφυλισμός».

Τώρα ὡς ἀνωτέρω εἰπομεν οἱ πρὸ 2500 ἐτῶν Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἦσαν **Τυχολάτραι**. Πρὸ τῆς Θεᾶς Τύχης τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀναγορεύσει ὑπερτέραν πάντων τῶν Θεῶν, ἔσταντο ἐντρυμνοί. Διότι ὅλοι ἄλλοι θεοὶ τῶν, ἡδύναντο νὰ ἐξιλεωθῶσιν· ἀλλ' ἡ Τύχη δὲν εἶχεν ὦτα. Ῥωμαῖοί τινες καὶ Ἕλληνες ἡγωνίζοντο διὰ τὴν Κοινωνικὴν διακυβέρνησιν, τάξιν καὶ εὐημερίαν. Ἀλλὰ, ὅλως ἀσυνεπεῖς πρὸς ἑαυτοὺς ἀν-γνωρίζον ἑαυτοὺς ἀνικάνους πρὸς τὴν Τύχην! Ἡ Τύχη οὐδεμίαν ἀνγνωρίζε τάξιν, ἀλλὰ κατεδίωκε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ λίκνου μέχρι τοῦ τάφου. Ὁ Ταρκουνίος ἀπώλεσε τὸν θρόνον του, διότι ἡ Τύχη ἐγνώρισεν εἰς τοὺς υἱοὺς του Τίτον καὶ Ἀρῶνον ὅτι θὰ τὸν διαδεχθῇ ἐκεῖνος ὅστις φιλήσῃ τὴν μητέρα του πρῶτος. Ὁ μετ' αὐτῶν παρὼν εἰς τὸ Μαντεῖον Βροῦτος, ἔπεσε τότε πρηνής, καὶ ἐφίλησε τὴν μητέρα γῆν! Πρὸ τῆς τοιαύτης ἀπαράσεως τῆς Τύχης οὗτοι παρέλυσαν ἐξ ἀπελπισίας! Μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι ἐξωρίζοντο ὑπὸ τοῦ Βροῦτου, ὁ ὁποῖος ἔδρυσεν οὕτω τὴν Ῥωμαϊκὴν Δημοκρατίαν (510 π. Χ.). Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τριανδρίας, ὁπότε τὸ Μαντεῖον πρὸ πολλοῦ εἶχε σιγήσει, ὁ Περμπήιος, ὁ Κράσσος καὶ ὁ Καίσαρ, ἠρώτων τὴν ἀπόφασιν τῆς Τύχης διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἀπὸ τοῦ ἀστρολόγου τῆς Ἀνατολῆς! Αὐτὸς ὁ μέγας στρῆκτηγὸς Μάριος διετῆρει, — ὡς ὁ Πλούταρχος μαρτυρεῖ, μίαν μάχισσαν Μάρθα, προφήτιδα τῆς Τύχης εἰς τὸ στρατόπεδόν του. Ὁ Γιδέριος ἐπίσης ἠκολουθεῖτο ὑπὸ δλοκλήρου ἐπιτελείου Χαλδαίων οἰωνοσκόπων. Καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ Σέργιος Παῦλος, «ἀνὴρ συνेतὸς» διετῆρει προφήτην τῆς Τύχης καὶ σύμβουλόν του, Ἐλύμην τὸν μάγον. Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ναὸς τῆς Τύχης «τὸ Τυχαῖον», τὰ ἐν Σύρῳ, Χίῳ, Ὁλυμπίᾳ, Ἀθήναις κτλ Ἀντισχεῖς ἀνευρεθέντα ἀγάλματα καὶ ὁμοῖα καὶ τὰ Fortunae τῆς Ῥώμης μαρτυροῦσιν ὁμαδικῶς τὴν παρὰ τῶν λαῶν ἐκείνων λατρείαν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν εἰς τὴν **Τύχην**.

Σήμερον οἱ μετὰ 2500 ἔτη ἐν πλήρει φωτὶ πρό-δου, Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπιστήμης ζῶντες, οἱ εἰς ἕνα Θεὸν καυχώμενοι ὅτι πιστεύουσι πεπολιτισμένοι καὶ μεμορφωμένοι ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ νῆαι, ἐπα-νῆλθομεν εἰς τὸ ἴδιον τῶν λαῶν ἐκείνων διανοητικὸν ἐπίπεδον! πιστεύοντες καὶ ἀνομολογοῦντες μὲν ἕνα Θεὸν παντοδύναμον, πλὴν ταυτοχρόνως μὴ αἰσχυρό-μενοι νὰ βόμιλῶμεν καὶ ἀναγνωρίζωμεν **Τύχην**, ὡς τινα ἕτερον παντοδύναμον Θεὸν ἔχοντα ἐξουσίαν καὶ ἐπιρροὴν καὶ ἐκφέροντα ἀπόφα-σιν ἐπὶ τῶν ἐκ-δόσεων καὶ περιστάσεων τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων! Πόσον μαρτυρεῖ τοῦτο ὅτι ἐμάθομεν καὶ ἐγνωρίσα-μεν τὸν ἀληθῆ Θεόν; πόσον ἐμάθομεν καὶ γνωρί-ζομεν τὴν διακλήρουσιν αὐτοῦ «**Οὐκ ἔσονται σοὶ Θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ**»! Καὶ κατὰ τι δια-φέρομεν ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων μαρτυρεῖ ἡ Γρα-φὴ λέγουσα, «ἐφοβοῦντο μὲν τὸν Κύριον, ἐλάτρευον δὲ τὸς ἰδίους αὐτῶν θεοὺς κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐθνῶν, ὅθεν μετῴκησθησαν». (Β' Βασιλ. κεφ. ιζ'. 32—41).

Ἄν δὲ ἡ ὥς ἂν πραγματικὴ τῆς κοινωνίας ἡμῶν κατάστασις μαρτυρεῖ ἀνεντιλέκτως ὅτι ὄντως ἐξεφυ-λισθημεν, ὅτι ὄντως ὀπισθοδρομήσαμεν καὶ ἀνεκλη-ρονομήσαμεν εἰς τὴν Τυχολατείαν καὶ αἰσχυροκέρ-

δειαν «**διὰ τῆς βοηθείας τῆς Τύχης**» τὸν τύ-πον τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνο—Ῥωμαϊκοῦ καὶ Ἑβραϊκοῦ κόσμου, μαρτυρεῖ πρὸ παντὸς ὅτι, — κατὰ τὸν προεκτεθέντα φυσικὸν νόμον καὶ παράγοντα τοῦ ἐκφυλισμοῦ — ἡ **ἀντιδραστικὴ δύναμις** κατὰ τοῦ τοιοῦτου ἐκφυλισμοῦ, ἡ **δύναμις τοῦ Εὐαγ-γελίου τοῦ Χριστοῦ** ἐπκύσε λειτουργοῦσα.

Ἐπαυσε λειτουργοῦσα ἐν τῷ Σχολείῳ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν Οἰκογενείᾳ. Ἀντιδραστικὴ δὲ δύνα-μις κατὰ τῆς παρακμῆς, τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τῆς τε-λικῆς ἐξοντώσεως τοῦ ἐκφυλισμένου εἶδους — ἀν-θρώπων, ζώων ἢ φυτῶν — φωρᾶται καταφανῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει, ἐκεῖ ὅπου ἐλπίς καὶ πίστις εἰς τὴν ὑ-παρξίν ἑνὸς Μόνου Πανσόφου Νοός οὐχί! μόνον δὲν λειτουργεῖ, δὲν καλλιεργεῖται ἐν τῇ Σχολικῇ δια-παιδευτῇ τῆς Νεολαίας καὶ τῇ Ἐκκλησιαστικῇ θρησκείᾳ τῆς κοινωνίας, ἀλλ' ἀπέθισαν νὰ φέρων-ται εἰς τὸν νοὸν τῶν ἀνθρώπων αἱ λέξεις κενῆς πραγ-ματικότητος — φωρᾶται λέγομεν ὅτι οὐδόλως ὑφί-σταται ἡ τοιαύτη ἀπκράττητος ἐξωτερικὴ ἀντίδρα-σις, ἐκεῖ ὅπου ἡ γνώσις ὅτι ἡ ζωὴ οὐκ εἶναι καὶ διάθεσις πάντων γίνεται παρὰ τοῦ Μόνου αὐτοῦ Παντοδυνά-μου καὶ Πανσόφου Νοός — καὶ οὐχί ὑπὸ Τύχης τυ-φλῆς καὶ Εἰμαριένης — ὅτι γίνεται κατὰ σχέδιον ἡ βουλὴν καὶ πρόγρημα πλήρες ἀγάπης καὶ δικαιο-σύνης, καὶ πρὸς ὁρισμένον εὐλογητὸν δ.α. τὸν κόσμον κατάντημα, καὶ ἡ τοιαύτη γνώσις ἐπίσης ἀφέθη νὰ ἀγνοηθῇ, νὰ σκοτισθῇ καὶ ἐκλείψῃ ἀπὸ τῶν νοῶν καὶ τῶν καρδιῶν τῆς μαθητευούσης νεότητος καὶ τῆς κοινω-νίας ἐν γένει, ὥστε ἡ προστασία καὶ ἡ ἐλπίς πλέον τῆς κοινωνίας ἐκείνης νὰ εἶνε ὀνόματι μὲν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν προεκτεθέντων Ἑβραίων (Δ' Βασιλ. ιζ'. 32—41) εἰς Κύριον ὁ Θεός, πράγματι δὲ μόνῃ τῇ **Τύχῃ**. Ἡ προστασία τῆς **Τύχης** εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀποκτήσεως χρημάτων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν μας δ.α. φαύλων μέσων κυβείας, χαρτοπαι-ξίς, λαχειοφορίας, ἡ ἐλπίς εἰς τὴν Τύχην εἰς πᾶ-σιν πρὸς ἀπόκτησιν χρήματος ἀπόπειραν.

«**Αἱ αὐτὰ γίνονται πρὸς δικασέας καὶ τέρψιν**», ἀντιλέγει κάποιος, αὐτὰ δὲν μᾶς **βλάπτουν**» Ἐξοχος, ἀληθῶς καὶ δικαιοτάτῃ δια-σκέδασις καὶ τέρψις τὴν ὁποῖαν διδάσκονται οἱ ἀν-θρώποι νὰ ἀπολύωσι καρδιζόντες διὰ τῆς ληστεύ-σεως, διὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀθλιότητος, τὴν ὁποῖαν ὀφίστανται καὶ αἰσθάνονται οἱ χάνοντες! «**Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τοὺς μέλλει καὶ δὲν τὸ λογαριάζ-ζουν;**» σοὶ λέει ἄλλος. Δὲν τὸ λογαριάζουν ἀπλοῦ-στατα, διότι εἶναι τυχολάτραι οἱ τοιοῦτοι. Διότι σκέπτονται ὅτι «**ἔστι ἡ τῆς Τύχης**» (θέ-λημα) καὶ σκέπτονται ὅτι ἡ θεὰ τῶν αὐτῇ αὐρίων θὰ τοὺς εὐνοήσῃ καὶ πάλιν, καὶ θὰ τῶν τὰ ἐπαναδώσῃ! Καὶ τοιοῦτοτρόπως, μὲ τὴν λατρείαν αὐτῆς τῆς Τύχης ἐξακολουθοῦν αἰσχυροκερδοῦντες, ληστεύοντες καὶ γυμνώνοντες ἄλλους καὶ ληστεύμενοι καὶ καταστρε-φόμενοι οἱ ἴδιοι. Αἱ ἐπαναστάσεις δὲ αἱ ὁποῖαι ἐσά-ρωσαν κοινωνίας καὶ ἔθνη ἀνεπὶ ἔδωσαν πάντοτε ἀπὸ τοιαύτας ἀδίκους καὶ τυχολατρικῶς αἰσχυροκερδεῖς ἀποκτήσεις χρημάτων. Ὅταν δὲ οἱ Τυχολάτραι καὶ αἰσχυροκερδεῖς σκέπτονται μόνον τὰ κέρδη τῆς Τύχης καὶ οὐχί τοῦ δικαίου, καὶ λησμονοῦν τὰς ἀπέναντι τοῦ δικαίου εὐθύναις των, τότε οἱ Μηδὲν—ἐχόντες ἐ-γείρονται κατὰ τῶν τὰ Πάντ—εχόντων, καὶ ἡ λαί-μητόμος καὶ ἡ λόγχη ἀποσπῶσιν ἀπὸ ἐνόχους χεῖρας κέρδη οὕτω τυχολατρικῶς καὶ ἐκφυλιστικῶς κτη-θέντα.

Διότι ὁ ἐκφυλισμὸς εἶνε ἀσφαλὲς προάγγελος τῆς παρακμῆς καὶ τῆς κατὰ ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον τελικῆς ἐξοντώσεως τοῦ ἐκφυληθέντος εἴδους. Καὶ τὰ μέγιστα ἀκόμη ζῶα, καὶ τὰ ἀμειδίτατα ἔθνη καὶ κοινὸν νῆαι ὑπέστησαν ἐκφυλισμὸν δι' ἑλλειψιν ἀντιδραστικῆς ὑπερτέρας ἐκτὸς ἐαυτῶν δυνάμεως, καὶ ἐξηφανίσθησαν. Τοῦτο μαρτυρεῖται ὅτι συνέβη μὲ τὰ μεγάλα θήρια, θηλαστικὰ τε καὶ πτερωτὰ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, καὶ εἰς τὸ ἴδιον τέλος βαίνουσι τὰ σωζόμενα ἀκόμη τοιαῦτα. ὅσοι δ' ἐλέφας καὶ τὰ μεγάλα ἀμφίβια, ἱποπόταμος, φώκη κλπ. τὰ ἀφειθέντα εἰς τὴν τύχην των.

Ἀλλ' ὑπὲρ πᾶσαν δυσοίανον οὕτω φυσικὴν μαρτυρίαν, δυσοίανοντέρᾳ διὰ τοὺς λάτρας καὶ θιασώτας τῆς Τύχης εἶνε ἡ μαρτυρία τοῦ ἀψευδοῦς Λόγου τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ τέλους αὐτῶν. «ΥΜΑΣ ΔΕ ΤΟΥΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΔΗΣΟΜΟΝΟΙΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, ΤΟΥΣ ΣΠΕΝΔΟΝΤΑΣ Εἰς τὴν ΤΥΧΗΝ, ΘΕΛΩ ΑΠΑΡΙΘΜΗΣΕΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΧΑΙΡΑΝ, ΚΑΙ ΘΕΛΕΤΕ ΠΑΝΤΕΣ ΚΥΨΕΙ Εἰς τὴν ΣΦΑΙΡΗΝ» Ἡσαΐας ξε'. 11, 12.

Καὶ τώρα μὲ τὴν τρομερὰν αὐτὴν προφητείαν ὑπ' ὅσιν, μὲ τὸν δυσοίανον φυσικὸν νόμον τοῦ ἐκφυλισμοῦ ἐκ τῆς ἀνακληρονομήσεως τοῦ τύπου τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου ἐθνικοῦ κόσμου, καὶ τῶν ἀπαισιῶν συνεπειῶν του πρὸ ὀφθαλμῶν — ἐπιβάλλεται νὰ ἐρωτήσωμεν, ἂν ἀνακληρονομήσαντες καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τὰς πλάνας καὶ κακίας τοῦ κόσμου ἐκείνου — θὰ ἀποφύγωμεν ν' ἀνακληρονομήσωμεν μετὰ τοῦ τύπου τῆς ζωῆς ἐκείνης καὶ τὸν τύπον καὶ τὴν τύχην τῶν ἐρειπίων τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, Κορίνθιων, Ναυπόλεως, Πομπηίας καὶ Ἡρακλείου κλπ. ἂν δὲν ἤρχισαμεν ἀνακληρόνομοι νὰ διὰ τῆς Μικρασιατικῆς καὶ λοιπῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν ὡς τοὺς μόνους καρπούς τοῦ Τυχολατρικοῦ τύπου τῆς ζωῆς ἐκείνης — καὶ κυρίως ἂν τὸ αἷμα τῶν προλεγομένων ὡς ἀνακαφεύκτων θυμάτων δὲν θὰ ζήτηθῃ ποτὲ ἀπὸ τῶν ταχθέντων νὰ μαθητεύσωσι καὶ παιδαγωγήσωσι τὸ ἔθνος εἰς τὸν Λόγον, τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθειαν, καὶ ποδηγετούντων αὐτὸ λόγῳ τε καὶ παραδειγματι εἰς τὴν λατρείαν τῆς Τύχης. Εἴθε νὰ διανοιχθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα τῆς καρδίας ἀπάντων ὅπως ἴδωσι καὶ ἀκούσωσι τὸν Λέγοντα, «Οὐκ ἔσονται σοὶ Θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ».

«ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΩΤΗΡ ΔΙΑ ΣΕ

*Εκ τοῦ *Αγγλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Γ. Ἀθῆναι

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

4ον) *Ἡλθεν! Ποῦ; Εἰς τὴν γῆν, εἰς αὐτὸν τὸν Κόσμον, εἰς ἓνα κόσμον ἀντιστρατευόμενον κατ' αὐτοῦ, εἰς κόσμον, ὁ ὁποῖος κατεπάτησε πάντας τοὺς νόμους του, εἰς κόσμον, ὅστις ἐκήρυξε δημοσίᾳ τὴν ἀνταρσίαν κατ' αὐτοῦ, εἰς κόσμον, τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ἐδημιούργησεν ἅγιον καὶ ὥρατον, καὶ ὅστις ἐμολύνθη ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐπληρώθη θλίψεων, εἰς κόσμον ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, πλήρη τάφων, εἰς τὴν

κατοικίαν τοῦ θανάτου.

5ον) *Ἡλθεν! Ἡλθεν! Ἐν τῇ ταπεινῇ μορφῇ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐγεννήθη ἐκ Παρθένου καὶ ἡ φότης ὑπῆρξε τὸ λίκνον του. Ἦλθε «καταπεφρονημένος καὶ ὑπερβίβη, ἐνός ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἄνθρωπος θλίψεων καὶ ὀδύνας ἀσθενείας». (Ἡσαΐας ιγ'. 3). Αἱ ἀλώπεκες εἶχον φωλεὰς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατοικίας, ὁ δὲ Ἰῶς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Ἐφιλοξενεῖτο παρ' ἄλλου, ἐν τῇ τραπέζῃ, εἰς ἄλλου δὲ τὴν οἰκίαν κατέλυε καὶ αὐτὸς ὁ Τάφος τοῦ ἀκόμη ἦτο ξένος. «Ἡλοῦσθε ὧ, ἐπὶ τῷ χεῖματι διὰ τὰς, διὰ τὰ πλουτεῖντες σεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἡμετέρου». (Β' Κορινθ. γ'. 9).

6ον) *Ἡλθεν! Ἡλθεν! Διὰ τὴν νὰ σώσῃ! Ἡδύνατο ἐρχόμενος, νὰ κρίνῃ, νὰ καταδικάσῃ, νὰ ἀπολέσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ ἀποστολή του. «Ὁ Θεὸς δὲν ἀπέστειλε τὸν Ἰῶν Ἀυτοῦ εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος δι' Αὐτοῦ». (Ἰωάν. γ'. 17). Καὶ ὁ ἴδιος λέγει: «Ἐγὼ δὲν ἦλθον νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ σώσω αὐτόν». (Ἰωάν. ιβ' 47). Ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ ὅχι τοὺς φίλους του, ἀλλὰ τοὺς ἐχθρούς του. «Ἐν ᾧ ἡμεῖς ἦμεθα ἔτι ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ ἡμῶν». (Ρωμ. ε'. 8).

7ον) *Ἡλθεν διὰ νὰ σώσῃ! Τί εἶναι σωτηρία; Ἐρωτοῦν οἱ εὐγενεῖς πολεμισταὶ οἱ ὑπερασπισόμενοι πόλιν τινὰ εἰς Lucknou, ἐπὶ ἀρκετὰς ἐβδομάδας, ἐναντίον τῶν ἐπαναστατημένων καὶ αἰμοδιψῶν σιτιφῶν τῶν Ἰνδῶν. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἀνέμενον ἀνακούφισιν. Ὡρα τῇ ὥρᾳ αἱ δυνάμεις των ἤλατοῦντο — τὰ τρόφιμά των ἐξηντλοῦντο —, ἐπίσης καὶ αὐτὰ τὰ παρομαχικά των, οἱ γενναῖοι σύντροφοί των κείνται νεκροὶ καὶ εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ συναποθάνωσι μετ' αὐτῶν ὅτε σχεδὸν ὅλη ἡ ἐλπίς τῆς ἀπελευθερώσεως ἐξέλιπεν, ἀγγελία τις φθάνει μέχρις αὐτῶν, ὅτι γενναῖα ἐπικουρία ἐκ συμπατριωτῶν των εἶναι πλησίον, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ φθάσῃ, διὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ. Μία ἑκφρασις χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἡγέρθη πρὸς τὸν Θεὸν δι' αὐτὴν τὴν εἰδήσιν. Μὲ νέας δυνάμεις ἐξηκολούθησαν νὰ ὑπερασπίζωνται τὴν πόλιν. Εὐθὺς ἀμέσως διὰ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς νυκτὸς ἤκουσαν τὸν πρῶτον ἤχον τῶν πλησιαζόντων ἐλευθερωτῶν καὶ ὡς ἐπλησίαζον τοὺς πολιορκουμένους, οὗτοι ἀστοχάστως ἔκραζον εἰς τόνον ἐκφράζοντα τὴν χαρὰν των, ὡς ἐλευθερωθέντες ἐκ τοῦ οὐτοῦ κινδύνου: «Ἐσώθημεν!!! Ἐσώθημεν!!!»

8ον) *Ἀπὸ τί σώζει ὁ Χριστὸς; Ἡ σωτηρία τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς δίδει, περιέχει πάσας τὰς εὐλογίας, σώζει ἀπὸ τὴν κατάκρισιν. «Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὐδεμία κατάκρισις εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοὺς περιπατοῦντας οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ Πνεῦμα». (Ρωμ. γ'. 1). Σώζει καὶ ἐλευθερώνει ἀπὸ τοὺς φόβους

της ἐνοχῆς· «Δικαιωθέντες λοιπὸν ἐκ πείστεως, ἔχομεν εἰρήνην πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. (Ρωμ. Ε'. 1—Πράξ. ιγ'. 39—Α'. Πέτρ. α'. 8).

Εἰς νεωστὶ ἐπιστραφεὶς εἰς τὸν Χριστὸν νέος ἐν Ἰερλινδιᾷ τοῦ ὁποῦ· ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀταραξία, περὶ τῆς ψυχῆς του ἰκτινοβόλει, ἠρωτήθη παρὰ τινος, «Ποία εἶναι ἡ αἰτία ἡ ὁποία σὰς καθιστᾷ τὸσον εὐτυχῆ;», ἀπήντησεν, «**εὐρέθκα τὸν Ἰησοῦν**» **μέεσσε**· **παὶ ἐὰν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ κάμῃ ἓνα ἄνθρωπον εὐτυχῆ, δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο δύναται νὰ τὸν κάμῃ**». Ναί· ὁ Ἰησοῦς ἐχάρισεν εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης, φαιδρύνει τὸ καταλυημένον πνεῦμα, καὶ λαμπρύνει τὰ σκοτεινότερα μέρη τῆς γῆς.

9ον) Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΩΖΕΙ ΑΠΟ ΑΜΑΡΤΙΑΝ ! «**Θέλω σῶσθαι τὸν λαὸν ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν**». (Ματθ. α'. 21). Ὅχι μόνον συγχωρεῖ τοὺς πιστεύοντας εἰς Αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἀγιάζει, καθὼς αὐτὸς εἶναι ἅγιος. «**Τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ῤιού Αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας**». (Α'. Ἰωάν. α'. 7).

10ον) Ὁ Χριστὸς σῶζει ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου. «Γνωρίζετε», εἶπεν ἐν πτωχὸν παιδὶον διαμένον εἰς τι νοσοκομεῖον εἰς τὰς Ἰνδίας πρὸς μίαν κυρία, ἡ ὁποία καθημερινῶς τὸ ἐπεσκέπτετο· «**τί σκέπτομαι καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν;**» «Πόσον γρήγορα θὰ συναντήσητε τὸν Ἰησοῦν» ἀπήντησεν ἡ κυρία. Μάλιστα, εἶπεν· συλλογίζομαι ὅτι ἤρχισα αὐτὴν τὴν Κυριακὴν ἐν πτωχὸν καὶ ἀσθενὲς παιδὶον ἐν τῷ νοσοκομείῳ, περικυκλούμενον ὑπὸ ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων καὶ σκέπτομαι ὅτι πρὶν νυκτώσῃ θὰ εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν μου. Νομίζω ὅτι ἤρχισα μίαν Κυριακὴν χωρὶς τέλους· δὲν νομίζω ὅτι θὰ ἔχω καὶ ἄλλην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἡ κυρία ἐπεσκέφθη αὐτὸ πάλιν, καὶ τὸν εὔρε κεκλιμένον, με τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς, χανόμενον ἡσυχῶς· Σταθεῖσα δὲ πλησίον αὐτοῦ ἐψιθύρησεν. **Καὶ ἐν κοιλάδι σκιᾶς θανάτου ἐὰν περιπατήσω, δὲν θέλω φοβηθῆ κακόν· διότι σύ εἰσαι μετ' ἐμοῦ· ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία αὐταὶ με πρηγοροῦσι**» (ψαλμὸς κγ'). «Ἀγαπημένο μου παιδί εἶνε ὁ Ἰησοῦς μαζὺ σου;» Μάλιστα, ἀπήντησεν· ὁ μικρὸς δὲν ἔχει κανένα φόβον; Ὅχι, ὅχι!! καὶ ἀπερῶ διατὶ ὀνομάζουν αὐτὸ κοιλάδα σκοτεινὴν».

Εὗρον τὸ φῶς τὸ ὁποῖον αὐξάνει καὶ φωτίζει περισσότερο παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν ἐπίστευσα· καὶ τώρα εἶνε τὸσον λαμπρόν! πρέπει νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Καὶ μετὰ μικρὰν προσευχὴν, ὁ μικρὸς ἀσθενὴς εἶπεν· αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία μου προσευχή, ἀπὸ τώρα, μόνον θὰ δοξολογῶ τὸν Ἰησοῦν διὰ παντός.

Ὁ Θωμᾶς Watd· ὅστις ἦτο σιδηροδρομικὸς ἐρ-

γάτης, ὅταν ἀπέθνισκε εἶπεν «Βλέπω τὸν Ἰησοῦν» εἶνε ἐδῶ· εἶνε πλησίον μου· εἶνε μαζὺ μου, με περιβάλλει· οὐδέποτε θὰ μ' ἀφήσῃ μόνον· πῶς δύναται νὰ ἀμφιδάλῃ;

Εἶνε ὁ Σωτὴρ τῶν ἀμαρτωλῶν, εἶνε ὁ Σωτὴρ μου· ὁ Ἰησοῦς εἶνε ἰδικός μου, καὶ ἐγὼ ἰδικός του. Μὲ ἠγόρασε μετὰ τὸ αἷμά του, εἶπατε πρὸς πάντας νὰ ἐλθωσιν πρὸς αὐτόν, τώρα ὁ Ἰησοῦς εἶνε Σωτὴρ παντὸς ἀνθρώπου.

11ον) **Σῶζει ἀπὸ τὸν Ἄδην καὶ ὀδηγεῖ τὸν Οὐρανόν**. Πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν λέγει· «ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου εἶναι πολλὰ οἰκήματα· εἰ δὲ μὴ ἤθελον σὰς εἶπῃ ὑπάγω διὰ νὰ σὰς ἐτοιμάσω τόπον, πάλιν ἔρχομαι· καὶ θέλω σὰς παραλάβει πρὸς ἑαυτόν, ἵνα ὅπου εἶμαι ἐγώ, εἰσθε καὶ σεῖς μετ' ἐμοῦ. (Ἰωάν. ιδ'. 2—3).

12ον) **Κατὰ τινὰ τρόπον ὁ Ἰησοῦς ἐξήσφαλσε τὴν σωτηρίαν**· θανάτων ὑπὲρ ἡμῶν, πληρώσας τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον ἡμεθεὶ ἀνέκανοι νὰ πληρώσωμεν. «**Αὐτὸς ἐδύστασε τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ξύλου**» (Α'. Πέτρ. 6'. 24). «**διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐγεύθη θάνατον ὑπὲρ παντὸς ἀνθρώπου**» (Ἑβρ. 6'. 9) «**Ἐτραυματίσθη διὰ τὰς παραβιάσεις ἡμῶν, ἐταλαιπωρήθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν**» ἡ τιμωρία ἣτις ἔφερε τὴν εἰρήνην ἡμῶν, ἦτο ἐπ' αὐτόν· καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν (Ἠσαΐας νγ' 5). «**Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἠπάξ ἔπαθε διὰ τὰς ἀμαρτίας, ὁ δίκαιος ὑπὲρ τῶν ἀδίκων, διὰ νὰ φέρῃ ἡμᾶς πρὸς τὸν Θεόν**». (Α'. Πέτρ. γ' 18). «**Ὁ Κύριος ἔθεσεν ἐπ' Αὐτόν τὴν ἀνομίαν πάντων ἡμῶν**» (Ἠσ. νγ' 6). «**Ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, διὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ πάσης ἀνομίας**» (Τίτ. 6' ικ'.—Α' Τιμ. 6'. 6). «**Σὺ ἐξηγόρασας ἡμᾶς εἰς τὸν Θεόν διὰ τοῦ αἵματός σου**» (Ἀποκ. ε'. 9). «**Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ ῤιόν δὲν ἐφείσθη, ἀλλὰ παρέδωκεν αὐτόν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν**» (Ρωμ. η'. 32). «**Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν**» (Ρωμ. ε'. 6). «**Ὅστις παρεδόθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν**» (Ρωμ. 8'. 25).

Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τινὰ Μοραβιανὸς ἱεραπόστολος ἀνεγίνωσκε τὴν Ἀγίαν Γραφήν πρὸς τοὺς Ἰθαγενεῖς ἐν Γροιλλανδίᾳ συνέπεσε νὰ ἀναγνώσῃ τὸ μέρος τὸ περιγράφον τὴν ἀγωνίαν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ἐστάθη καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ὑπὲρ τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς νὰ ἐλπίσωσι εἰς τὸν «**Ἀμὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν αἴροντα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου**». Πτωχὸς τις Γροιλλανδὸς ἤκουσε τὴν χαρμόσουν αὐτὴν εἰδησιν· οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν χαρᾶς καὶ ἐφώνησε μεγαλοφώνως. «Θέλω νὰ ἀκούσω πάλιν τὴν ὥρριαν ἱστο-

ρίαν!! θέλω να ανήκω εις την χορείαν τῶν λευ-
τρωμένων. Καὶ δὲν εὗρεν ἀνάπαυσιν ἕως οὗ συνεχω-
ρήθησαν αἱ ἀμυρτίαι του καὶ ἡδύνατο νὰ μαρτυρήσῃ
ὁ Ἰησοῦς δύνатаι νὰ σώσῃ.

13ον) **Νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς!!** "Ολοι εἴ-
μεθα ἁμαρτωλοί. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς ἄνθρωπος εἰς
τὸν κόσμον ἀνευ ἁμαρτίας. Πάντες εἴμεθα ἐνοχοὶ ἐ-
νώπιον τοῦ Θεοῦ. «**Διότι πάντες ἥμαρτον καὶ
ἐστερήθησαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ**» (Ρωμ. γ'.
23) «**Δὲν ὑπάρχει δίκαιος οὐδὲ εἷς**» (Ρωμ. γ'.
10) «**Πάντες ἡμεῖς ἐπλανήθημεν ὡς πρόβα-
τα· ἐστράφημεν ἕκαστος εἰς τὴν ὁδὸν αὐ-
τοῦ**» ('Ησαΐα νγ'. 6). «**Ἰδοὺ συνελήφθη ἐν ἀ-
νομίᾳ καὶ ἐν ἁμαρτίᾳ με ἐγέννησεν ἡ μή-
τηρ μου**» (Ψαλμ. να'. 5). «**Διὰ τοῦτο κα-
θὼς δε' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰσῆλ-
θεν εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ
θάνατος εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους·, ἐπει-
δή πάντες ἥμαρτον**» (Ρωμ. ε'. 12). «**Ἡ καρ-
δία εἶναι ἀπατηλὴ ὑπὲρ πάντα καὶ σφόδρα
διεφθαρμένη· τίς δύναται νὰ γνωρίσῃ αὐ-
τήν;**» ('Ιερ. ιζ'. 9). «**ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτάνουσα
αὐτὴ θέλει ἀποθάνῃ**» ('Εζεκ. ιη'. 4). Ἁμαρτία
σημαίνει ἡ ἐσκεμμένη ἐπανάστασις κατὰ τοῦ Θεοῦ·
περιφρονεῖ τὴν Θεότητα. Ἁμαρτία εἶναι τὸ ὀδελ-
φὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μισεῖ ὁ Θεός. Εἶναι τόσον
φοβερά, ὥστε δὲν δύναται νὰ παρέλθῃ. «**Καὶ χεῖρ
με χεῖρα, εἰάν συνάπτηται, ὁ ἀσεβὴς δὲν
θέλει μείνῃ ἀτιμώρητος**» (Παροιμ. ια'. 21)
«**Ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας, εἶνε θάνατος**» (Ρωμ.
στ'. 23). "Ολα τὰ παθήματα, ἀφορμὴν ἔχουσι τὴν
ἁμαρτίαν. Ἐκάστη θύελλα, ἡ ὁποία σκορπίζει τὴν
ἐρήμωσιν, ἕκαστος σεισμός, ὁ ὁποῖος σείει τὴν ὑδρό-
γειον καὶ μεταπίνει τὴ θύματά του ὁ πόλεμος ὁ ὁ
ποῖος κατακυλύζει τὴν ὠραίαν γῆν με ἀνθρώπινον
αἷμα, λιμὸς καὶ λοιμὸς, θλίψεις καὶ θάνατος, καὶ ἄ-
λλοι εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας. Ἐκαστος πό-
νος τὸν ὁποῖον αἰσθάνεσθε, ἕκαστη θλίψις ἡ ὁποία
διαπερᾷ τὸν νοῦν σας καὶ συσκοτίζει τὴν ὁδὸν σας
εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας. "Οὐ πόσον τρομε-
ρὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ἁμαρτία !!!

Καὶ μόνον ἐν τοῖς παθήμασι καὶ τῇ θανάτῳ τοῦ
Ἰησοῦ, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ
τῆς σοβαρότητος τῆς ἁμαρτίας. Οὐδεμία ἄλλη θυσία,
ὁ θάνατος μόνον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡδύνατο νὰ ἐξου-
δετερώσῃ αὐτήν. Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ εἶνε ἑρατὴ ἐν δλῇ
αὐτῇ τῇ ἀποτροπαίῳ μορφῇ· ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς κρεμα-
σμένος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐγκατελείφθη ὑπὸ πάντων,
ἀνέκραξε με δλὴν τὴν δύναμιν, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀ-
γωνιώσεως καρδίας του, «**Θεέ μου, Θεέ μου,
τίνα τὲ ἐγκατέλειπες**» (Μάρκ. ιζ'. 3-4) Ἐπλήρω-
νε τότε τὸ χρέος διὰ τῆς ἁμαρτίας βλου τοῦ κόσμου,
ἐπαθε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἦτο ἐκεῖνος «**ὅς-
τις παρεδόθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ**

ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν» (Ρωμ. 5-25).
«**Ὁ Χριστὸς ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ἐκ τῆς κη-
τάρας τοῦ νόμου γενόμενος κτήρα ὑπὲρ
ἡμῶν**» (Γαλ. γ'. 13.)

14ον) **Ὁποῖους ἁμαρτωλοὺς τῷζει;** Ὁ
Χριστὸς ἐπλήρωσε τὸ χρέος πάντων ὑποστάς πλήρη
τιμωρίαν ὑπὲρ πάντων, ἐπομένως ὅλοι δύναται νὰ
σωθῶσι. Εἶναι πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος καὶ τοῦτο μόνον
δύναται νὰ εἶναι ἀληθὲς ὑπὲρ πᾶσιν ὑπόθεσιν,
ὅτι ὑπῆρχε πρόνοια ὑπὲρ πάντων καὶ ὅτι ἡ θύρα τοῦ
ἐλέους εἶνε ἀνοικτὴ εἰς πάντας.

Εἰς τὰς Γραφὰς ἀναγινώσκομεν, «**Ὁ ἑξουσίος
ἔθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἰνομίαν πάντων ἡ-
μῶν**» ('Ησαΐας λγ'. 6). «**Ὅστις ἔδωκεν ἐξου-
σίαν ἀντὶλυτρον ὑπὲρ πάντων**» (Α Τιμ. δ'. 6)
«**Εἶνε ὁ ἱλασμός τῶν ἁμαρτιῶν μας ὅχι
μόνον τῶν ἡμετέρων ἀλλὰ ὅλου τοῦ κό-
σμου**» (Α. Ἰωάν. ιβ. 47) «**Ἦλθεν οὐχὶ νὰ
κρίνῃ τὸν κόσμον ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσ-
μον**» (Ἰωάν. ιβ. 47). Ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ
ἡμῶν καὶ παραγγέλλει εἰς πάντας νὰ μετανοήσωμεν,
πιστεῦσωμεν καὶ σωθῶμεν. «**Ὁ Θεὸς τώρα παραγ-
γέλλει εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πάντα-
χοῦ νὰ μετανοῶσι**» (Πράξ. ιζ. 30). «**Ζῶ ἐ-
γὼ λέγει ἑξουσίος ὁ Θεός, δὲν θέλω τὸν θά-
νατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ
ἀσεβὴς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καὶ θὰ ζῇ**»,
(λγ. 11). «**Ὁ διψῶν ἄς ἔλθῃ πρὸς με
καὶ ἄς πίνη**». (Ἰωάν. ζ.) «**Ἔλθετε πρὸς με
πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφοτισμένοι καὶ
ἐγὼ θέλω τᾶς ἀναπαύσεως**». (Πράξ. ια. 28),
«**Ἔστω λοιπὸν γνωστὸν εἰς ἐσᾶς ἄνδρες
ἀδελφοί, ὅτι διὰ τοῦτου κηρύττεται πρὸς
ἐσᾶς ἄφεσις ἁμαρτιῶν**» (Πράξ. ιγ. 38).

ΜΕΛΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΓΚΑΤΟΤ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ἡ ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ δὲν πρέπει νὰ
συγχέωνται πρὸς τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ. Εἶναι ἀγα-
θὸς ὅσον καὶ δίκαιος, ἐν οὐδεμίᾳ δὲ περιπτώσει εἶναι
δυνατὸν νὰ θυσιάσῃ τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο τούτων ἰδιο-
τήτων του χάριν τῆς ἄλλης. Τὰ ἰδικά μας αἰσθήμα-
τα καὶ ἡ λογικὴ ἡ ἡ ἀκρατος ἐπιεικεία μᾶς ἐπιτρέ-
πουν πολλάκις νὰ κάμνωμεν ἀδελφίας, προκειμένου
να κρίνωμεν ἢ ν' ἀποφασίζωμεν περὶ ἐνὸς οἰουδὴπο-
τε ζήτήματος. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι
ἐνθ' ἑαυτοῦ τοῦ ὁποῖου ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος καὶ
ἡ γῆ ὑποπόδιον «δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ ψευσθῇ, οὐ-
τε οὐδὲς ἀνθρώπου νὰ μεταμεληθῇ. Εἶπε καὶ δὲν θέ-
λει ἐπιτελέσῃ: Ἦ ἐλάλησε καὶ δὲν θέλει ἐμμελῆν»
(Ἀριθμ. xγ. 19). Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πλήρης ἀγάπης
ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀγάπης οὐδεμία

υπάρχει ἀμφιβολία. Ὁ Ἰησοῦς διακηρύττει τὴν θείαν ἀγάπην, λέγει: «Τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν ἱῶν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἀπωλεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. γ' 16).

Ἄν ὁ Θεὸς θυσιάσῃ τὴν δικαιοσύνην Του εἰς τὴν ἀγάπην Του, ἐκτός τοῦ ὅτι θὰ ἀπεδεικνύετο ἀσυνεπὴς πρὸς τὸν χαρακτήρα Του, θὰ ἐγένετο συγχρόνως καὶ ὁ ἀσεβέστερος παραδότης τῆς ἰδίας νομοθεσίας Του. Ὁ Θεὸς μὲς ἠγάπησε καὶ διὰ τοῦτο ἡ νοίξε διὰ πίστει εἰς τὸν Ἰησοῦν θύραν σωτηρίας. Ἄν ὅμως διὰ τῆς θύρας ταύτης δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψῃ δι' ἄλλης τινος ὁδοῦ τὴν σωτηρίαν. Περὶ αὐτοῦ ἃς βαδισθῶμεν πάντες, διότι εἶναι ἱκανοὶ ἐπισφαλές νὰ ἐπαναπαυώμεθα εἰς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ μὲς συγχωρήσῃ μετὰ θάνατον.

3) Ὅτι ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ θὰ ἀναστηθῶσι τὰ σώματα τῶν τεθνεῶτων καὶ θὰ ἐνωθῶσι μετὰ τῶν πνευμάτων αὐτῶν, ὁπότε καὶ θὰ λάβῃ χώραν ἡ γενικὴ καὶ πανηγυρικὴ κρίσις ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ ὑπάρχουσι διάφορα τεκμήρια, μαρτυροῦντα πέραν πάσης ἀντιλογίας, ὅτι εὐθὺς μετὰ θάνατον ἡ ψυχὴ λαμβάνει τὸν μισθὸν τῶν πεπραγμένων ἐν τῷ σώματι, εἴτε καλῶν, εἴτε κακῶν ὅτι γίνεται ἀμέσως χωρισμὸς τῶν σεσωσμένων ἀπὸ τῶν πονηρῶν, καὶ ὅτι ὁ χωρισμὸς οὗτος εἶναι τελικὸς καὶ ἀμετάκλητος. Ἐκ τῆς Ἀποστόλου λέγει: «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπχ' ἀποθανεῖν μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις» (Ἑβρ. θ' 27). Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν ληστήν: «Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ, ἐν τῷ Παραδείσῳ» (Λουκ. κγ' 43).

Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ Λαζάρου ὁ Ἀβραάμ φέρεται λέγων πρὸς τὸν πρῶτον, ἐπικαλούμενον τὴν ἐπέμβασιν τοῦ δευτέρου διὰ τὴν ἐλάφρυνσιν τῆς θέσεώς του, χάσμα μέγα ἔστηρίχεται, ὅπως οἱ θέλοντες διαδοῦναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς, μὴ δύνανται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσι» (Λουκ. ιζ' 19—31).

Ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ τὴν παραβολὴν ταύτην μὴ δύναμεθα, ὅτι ὁ ἀμωρτωλὸς, εὐθὺς μετὰ θάνατον καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπέρχεται εἰς τὸν τόπον τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ὁπότεν δὲν δύναται ποτὲ διὰ τῆς ἰδίας μετανοίας ἢ δι' ἄλλων μέσων νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων τῆς Γραφῆς ἐξάγεται τὸ ὀριστικὸν καὶ ἀμετάκλητον τῆς εὐθὺς μετὰ θάνατον ἀποκαταστάσεως.

Εἰς τὸ 13ον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου (1—2) βλέπομεν τὸν Χριστὸν διδάσκοντα τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς μετανοίας ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ, δηλοῦντα δὲ σαφῶς, ὅτι πᾶς τις, ἀποθνήσκων ἀμετανόητος, ἀπόλλυται, τοῦτέστιν, καταδικάζεται ὀριστικῶς εἰς αἰώνιον κακοδαίμονίαν.

Καὶ βλέπομεν ἐκεῖ τὸν Κύριον φέροντα πρὸς μεῖζονα ἐξήγησιν τῆς ἀληθείας ταύτης, τὴν παραβολὴν τῆς ἀκάρπου συκῆς: «Κὰν μὲν ποιήσῃ καρπὸν εἰδὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν», τοῦτο λέγει ὁ ἀμπελοργὸς πρὸς τὸν κύριον τῆς ἀμπέλου, παρακαλῶν αὐτόν, ὅπως ἀφήσῃ ἀκόμῃ ἕνα ἔτος, ἕως δτου σκάψῃ περὶ αὐτὴν καὶ δάλῃ κοπρίαν. Ἐνταῦθα σαφῶς διδάσκεται ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, ἀπέναντι τῶν ἀσεβῶν καὶ τῶν ἀκάρπων Χριστιανῶν, δι' ἧς παρατείνεται ἡ ζωὴ των ἐνταῦθα, ὅπως τοῖς δοθῇ και-

ρὸς ἀκόμῃ πρὸς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν, διότι ἅμα ὡς ἐπέλθῃ ὁ θάνατος κλείεται δι' αὐτοῦς διὰ παντός ἡ θύρα τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἔλεους.

ΠΟΥ ΥΠΑΓΟΜΕΝ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΩΝ.

Ἡ κλωσὴν τοῦ Ρ. Μπράιτ δὲν φθάνει μόνον μέχρι τοῦ σημείου, ὅπως συνενώσῃ ὅλους τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας καὶ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνεχίσωσι τὸ μέλλον αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπιγείου ζωῆς αὐτῶν. Προχωρεῖ διὰ τοῦ προφητικοῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον Ἐπιστημονικῶς δικαίῳ, νομίζει, ὅτι ἀπέκτησεν, εἰς τὰ ἀνεξερεύνητα βάθη τοῦ ἀόρατου ἀγνώστου καὶ διασχίζων το μυστηριώδες διάγραμμα, πειράται νὰ ἐκθέσῃ ποῖα εἶναι ἡ μετὰ θάνατον σταδιοδρομία τῶν ψυχῶν.

Ἀλλὰ τίς εἶσαι σύ, κ. Δόκτωρ, ὥστε νὰ ἐπαγγέλλεσαι τοιαῦτα, ἀποκαλύψεις; Πότε ἔλαβες πείραν τῶν μεταθανάτιων πραγμάτων, καὶ πῶς ὁμιλεῖς περὶ αὐτῶν, ὅταν οὔτε τὸ τηλεσκόπιόν σου, οὔτε τὸ μικροσκόπιόν σου συγκατατίθενται νὰ σ' ἐξυπηρετήσουν;

Καὶ ὅταν εἰς τὰς μελέτας σου καὶ ἀπὸ τὰς ἐρεῦντας σου μὲς ἀποκλείῃς τὸ θεῖον καὶ τὴν μόνον ἀλήθειαν καὶ ἀξιόπιστον ἀποκάλυψιν περὶ τῶν πέραν τοῦ τάφου κόσμων, περὶ ὧν αὐθεντικῶς μὲς ὁμιλοῦν αἱ Γραφαί, ἀσφαλῶς τὸ περίφημον σύστημά σου εἶναι τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ εἶναι τόσον στερεόν, ὥστε νὰ μὴ ἀντέχῃ εἰς τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων καὶ τὴν προσβολὴν τῶν ὑδάτων...

Ἐάν ἦτο δυνατόν κ. Δόκτωρ, νὰ ἀνέλθῃς διὰ τοῦ ἀεροπλάνου σου πρὸς ἐξίχνιασιν τῶν μυστηριωδῶν ἐκτάσεων τῶν ὁποίων λαμβάνουν συνείδησιν μόνον οἱ εἰς τὸ ἀκάντων τοῦ Χάρωνος ἐπιβιβαζόμενοι καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν διαπεραιούμενοι, τότε ἀσφαλῶς αἱ μαρτυρίαι σου οὐδεμιᾶς θὰ ἀπεδέχοντο διαμφισθητήσεως διότι καὶ οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἠδύνατο διὰ νέου συστήματος ν' ἀναγρέψῃ τὸ ἱδικόν σου.

Ἀποκλειομένης ὅμως τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὅπολὲιπατα νὰ στραφῶμεν πρὸς ἑκείνον ὅστις βασίμως δύναται νὰ μὲς πληροφορήσῃ περὶ τῶν ἀποριῶν αἰτινες ἀναποδράστως γεννῶνται εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας καὶ ὅστις προέρχεται ἐκ τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας μόνον διὰ τοῦ θανάτου μὲς ἀνοίγεται ἡ θύρα.

Ὁ Ἰησοῦς, συνομιλῶν μετὰ τοῦ ἀρχόντος τῶν Ἰουδαίων Νικοδήμου, λέγει πρὸς αὐτόν μετὰ ἄλλων: «Οὐδεὶς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν, εἰμὶ ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ἰωάν. γ' 13). Προφητικῶς δὲ γράφων καὶ ὁ Σωλομὼν ἐρωτᾷ: «Τίς ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κατέβη; Τίς συνέγαγε τὸν ἀνεμὸν ἐν ταῖς χειρὶν αὐτοῦ; Τίς ἐδέσμευσε τὰ ὕδατα, ἐν ἱματίῳ; Τίς ἐστερέωσε τὰ ἄκρα τῆς γῆς; Τί τὸ ὄνομα αὐτοῦ;» (Α' 4).

Συνεπῶς, ἡ μόνον ἐγκυρὸς διαδεδαιώσις εἶναι ἡ ἐκ τοῦ ἀψευδοῦς στόματος τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάντος προεχομένη.

Ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, λέγει: «Ὁ ἐρχόμενος ἀνῶθεν εἶναι ὑπεράνω πάντων, ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς εἶναι καὶ ἐκ τῆς γῆς λαγεί. Ὅστις πιστεύει εἰς τὸν ἱῶν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, ὅστις ὅμως ἀπειθεῖ εἰς τὸν ἱῶν δὲν θέλει ἰδεῖν ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπάνω αὐτοῦ» (Ἰωάν. γ' 31—36).

Σαφῶς καταδείκνυται, ἐν τοῖς λόγοις τούτοις, τὸ ἀξιόπιστον τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ἐλθόντος ἀνῶθεν καὶ ὅτι ὁ ἀπειθὴς εἰς τὸν ἱῶν δὲν θέλει ἰδεῖν ζωὴν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πιστεύοντα εἰς τὸν ἱῶν,

δι' ὃν ἔχει ἐτοιμασθῇ ζωὴ αἰώνιος. Οὕτω, ἀπὸ τῆς προσκαίρου ταύτης ἐν τῇ γῇ παροικίας μας ἡ ἀνθρωπότης διαχωρίζεται εἰς δύο πτέρυγας, τὰς ὁποίας ὁ θάνατος ἀπομακρύνει ἀπ' ἀλλήλων διὰ παντός.
Ἀκολουθεῖ

ΠΟΤΕ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗ Ο ΗΛΙΟΣ; ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ— Ἐξ Ἀμερικῆς μᾶς γίνεται αὐτολεξεὶ ἡ ἐπομένη ἐρώτησις εἰς τὴν ὑποῖαν κατὰ καθήκον ἀπαντῶμεν κατωτέρω. Ἡ ἐρώτησις ἔχει ὅς ἑξῆς: —Οἱ κ. κ. «θερμῶς σᾶς παρακαλοῦν νὰ γράψῃτε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ 3ου καὶ 5ου ἐδαφίου τοῦ Αου κεφαλ. τῆς Γενέσεως, καὶ 13ου καὶ 18ου ἰδίου κεφαλαίου. Θέλουν νὰ γνωρίζουν δηλ. πῶς ἀντιλαμβάνεσθε τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας τοῦ φωτός κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Πῶς ἦτο φῶς, ἀφοῦ ὁ ἥλιος ἐδημιουργήθη τὴν τετάρτην ἡμέραν; διότι τὴν γνώμην, τὴν ὁποίαν παρέχει ὁ κ. κ. δὲν τὴν θεωροῦν ἐκανοποιητικὴν.»

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ— Πρὸς σαφῇ διάκρισιν καὶ κατανόησιν τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων ἢ ζητημάτων ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, ἐκείνων δὲ ἰδίως τὰ ὁποῖα δόλομεν σήμερον νὰ εἶναι ἀντικείμενα ἐπιστημονικῆς μελέτης καὶ συζητήσεως, καὶ τὰ ὁποῖα ὁ τότε μὴ ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένος νοῦς δὲν ἠδύνατο φυσικῶς, ἄλλως, δηλ. ἐπιστημονικῶς, ὅπως σήμερον ν' ἀντιληφθῇ — διὰ τὰ τοιαῦτα ζητήματα, λέγομεν, πρέπει νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι λέγονται ἢ διατυπώνονται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ συμφώνως πρὸς τὰς ἐπικρατούσας τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἰδέας, ἢ συμφώνως πρὸς τὴν ἐμφάνισιν καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἀντίληψιν πραγμάτων μάλλον, παρὰ σύμφωνον μὲ τὴν σημερινὴν ἀκριβολόγον ἐπιστημονικὴν καὶ πραγματικὴν των διατύπωσιν, ἢ ὁποῖα καὶ ἀν' ἐξετίθετο ἀκόμη, δὲν θὰ ἦσαν τότε εἰς θέσιν — ὅπως δὲν εἶναι καὶ σήμερον πολλοὶ ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωσιν.

Ἀκόμη καὶ σήμερον λέγομεν «ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ἢ δύσις τοῦ ἡλίου», ἐνῷ ὁ ἥλιος οὔτε κινεῖται οὔτε περιστρέφεται, ὥστε ν' ἀνατέλλῃ ἢ δύῃ. Ὅτι δὲ παρουσιάζει ὡς ἀνατολὴν ἢ δύσιν εἶναι ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῆς γῆς περὶ τοῦ ἡλίου.

Τώρα, λέγουσα ἡ Γραφή «**Γενηθήτω φῶς**» εἰς τὸν 5ον ἐδαφίον τοῦ Α' κεφ. τῆς Γενέσεως, καὶ ἐξιστοροῦσα κατόπιν ὅτι ὁ ἥλιος ἔγινε τὴν τετάρτην ἡμέραν ἢ γεωλογικὴν περίοδον — ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις ἡλίον προέρχεται τὸ φῶς — δὲν ἐννοεῖ ποσῶς ὅτι πρὸ τῆς πρώτης ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε διόλου φῶς, ἢ ὅτι πρὸ τῆς τετάρτης δὲν ὑπῆρχε διόλου ἥλιος, καὶ ὅτι τὸ φῶς ἐδημιουργήθη τὴν πρώτην

ἡμέραν καὶ ὁ ἥλιος τὴν τετάρτην! "Οχι! Ἡ ἀφήγησις τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς Γενέσεως ἀφορᾷ τὴν δημιουργίαν καὶ τὸν τρόπον, ἢ τὴν φυσικὴν τάξιν καὶ γεωλογικὴν διάταξιν καὶ μέθοδον τῆς δημιουργίας τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων, καὶ οὐχὶ τὴν δημιουργίαν τῆς γῆς καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Τοῦτο πρέπει νὰ κατανοηθῇ καλῶς. Ἡ δημιουργία «**τοῦ Οὐρανοῦ**» (δηλ. τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἡλίου, σελήνης, πλανητῶν κλπ.) — καὶ **τῆς Γῆς**» ἐγένετο «**ΕΝ ΑΡΧῇ**», καὶ πόσα ἑκατομμύρια ἔτη ἔμεσολάβησαν ἀπὸ τοῦ «**ΕΝ ΑΡΧῇ**» μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἤρχισεν ἡ **δευτέρα** φάσις τῆς μας (καὶ οὐχὶ ἡ δημιουργία τῆς), δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν. Ἡ Γραφή μᾶς λέγει ὅτι ἡ **Γῆ** ἦτο **ἄμορφος καὶ σκότος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον τῆς ἀδύσου**». Ὅταν δὲ ἀναφέρῃ τὸ πρόσταγμα Κυρίου «**Γενηθήτω φῶς**» δὲν ἀναιρεῖ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἤδη δημιουργημένου ἡλίου, καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Μεταδίδει ἀπλῶς τὴν πληροφορίαν ὅτι φῶς διετάχθη νὰ λάμψῃ ἐκεῖ ὅπου, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἕως τότε «**ἐπέκειτο σκότος ἐπὶ τῆς ἀδύσου**», δηλ. ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τὰ ὁποῖα περιέβαλλον τὴν γῆν, ὅπως ἀρχίσῃ ἡ διάλυσις τοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀποτέλεσμα τῶν ὑδατῶδων ἀτμῶν, οἱ ἅποιοι ἤπλοοντο ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας καθ' ὅλην τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἡμέραν ἢ περίοδον, μέχρι τῆς τετάρτης τοιαύτης, ὁπότε μὲ τὸ πρόσταγμα «**Ἄς γένωσι φωστῆρες ἐπὶ τοῦ στερεώματος**», ὁ μέχρι τότε ὑπὸ τῶν νεφῶν καλυπτόμενος καὶ ἀόρατος ἥλιος, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ στερεώματος, διὰ τῆς πλήρους διελύσεως τῶν ἀτμῶν καὶ τοῦ σκότους, καὶ αἱ ἀκτίνες τοῦ διαπεράσασαι ἔφθασαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Τὸ φῶς, λοιπόν, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο ὁμοῖον πρὸς τὸ φῶς ἀνηλίου καὶ ὁμιχλώδους ἡμέρας. Ἡμέρα καὶ νύξ διεδέχοντο ἀλλήλας, ἀλλ' ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνεται ποτε ἀνατέλλων καὶ δύων εἰς τὸ στερέωμα. Τώρα ὅμως, ἀπὸ τῆς τετάρτης ἡμέρας, τῆς Περιμανῆς ἢ Ἀνθρακοφόρου λεγομένης Γεωλογικῆς περιόδου, οὐ μόνον τὰ οὐράνια σώματα: ἥλιος, Σελήνη, ἀστέρες κλπ. ἐγένοντο ὁρατά, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τοῦ ἡλίου κατέστησαν «**σημεῖα**» πρὸς διάκρισιν ἡμερῶν καὶ ἐτῶν, χρόνων καὶ καιρῶν, καὶ πρὸς καθορισμὸν τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, καὶ διέμειναν ἕκτοτε πιστοὶ μάρτυρες ὅλων τούτων ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Τὰ κατ' ἀμφοτέρους δὲ τὰς γεωλογικὰς περιόδους ἢ ἡμέρας τῆς Μωσαϊκῆς ἑξαήμερου εὐρισκόμενα εἰς τὰ ἔγκατα τῶν σχετικῶν γεωλογικῶν στρωμάτων ἢ συστημάτων, ἢτοι ὀστρακόδερμα, ζώοφυτα φυτοειδῆ, εἰς τὸ πρῶτον ἢ Καμβριανὸν λεγόμενον Γεωλογικὸν Σύστημα, τὰ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὴν πρώτην Μωσαϊκὴν ἡμέραν, καὶ τὰ μετὰ δακτυλίῳ τῶν ὥρων δένδρα, τὰ ἀνθρακοφόρα φυτὰ, ἢ ὑπαρξίς σκιάς, θερμότητος, ὁ-

γρότης, σκορπίων, κανθάρων, βατραχοειδών έρπετων, τὰ ὅποια εὗρέθησαν εἰς τὸ τέταρτον, τὸ ἄν-
Θρακοφόρον ἢ Περμετινὸν λεγόμενον σύστημα, τὸ ἀντιστοιχοῦν ἀκριβῶς πρὸς τὴν τέταρτην ἡμέραν τῆς Μωσαϊκῆς κατανομῆς — καὶ τὰ ὅποια ὅλα ἐκ τῆς φυσιολογικῆς συστάσεως τῆς ὀπτικῆς των κατασκευῆς καὶ λοιπῶν ιδιοτήτων των, μαρτυροῦν πέραν πάσης ἀμφισβήτησεως τὴν ὑπαρξιν ἀμυδροῦ, θαμποῦ φωτός κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, καὶ τὴν ὑπαρξιν ἡλιακῶν ἀκτίνων κατὰ τὴν τέταρτην, μετ' ἄλλας λέξεις ἐπικυροῦν τὴν πλήρη ἀρμονίαν τῶν δεδομένων τῆς Γεωλογικῆς καὶ Παλαιοντολογικῆς ἐπιστήμης πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἐν τῇ Α'. κεφ. τῆς Γενέσεως Μωσαϊκῆς ἑξαήμερου, ἥτοι αὐτὸ τὸ θεόπνευστον τῆς **Ἀγίας Γραφῆς**.

ΑΜΒΩΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΙΑΙΑΣ

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Πόσοι ἄρά γε ἀπὸ ἑμᾶς ἀνῆκουν πραγματικὰ στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ; Πόσοι δηλαδὴ αἰσθάνονται πῶς εἶναι τόσο ἡνωμένοι μαζί Του, ὥστε κάθε των ἡθικὸς πόνος εἶνε καὶ πόνος τῆς καρδιᾶς τοῦ Χριστοῦ, κάθε ἀσέβεια πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ των εἶναι ἀσέβεια πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν, καὶ πόσοι ἄρά γε σκέπτονται ὅτι πρέπει νᾶναι τόσο σφιχτὴ ἡ ἑνωσίς μας μαζί του, ὅσο γερὰ εἶναι ἡνωμένο τὸ κορμί μας ὁλόκληρο μετ' αὐτὸ κεφάλι; Πόσοι ἄρά γε προσέχουν, ἀνδριεθύνουν πραγματικὰ τὴν ἀτομικὴν των ζωὴν ἢ ζωὴν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἡ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου μας κανονίζῃ τὴν πορείαν ὁλοκληροῦ τοῦ σώματός μας; Καὶ ὅμως εἰμεθα «σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους» καὶ τίποτε ἄλλο δὲν θέλει νὰ δείξῃ ἢ ἐκφράσῃ αὐτὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου παρὰ τὴν ἀρμονίαν ποῦ χρειάζεται νᾶχωμε μεταξύ μας καὶ τὴν σφιχτὴ ἐνότητά ποῦ πρέπει νᾶχωμε μετ' αὐτὸν Χριστόν. Ἄν αὐτὸ συμβαίνει πραγματικὰ, πρέπει νὰ φαίνεται σὲ ὅλη τὴν ζωὴν μας, σὲ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μας, σὲ κάθε μας πρᾶξιν, σὲ κάθε μας λόγον σὲ κάθε μας λογισμό.

Ποιὸς θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸ τελειότερο ἰδανικὸ ποῦ ἀποκαλύφθηκε ποτὲ στὴν ἀνθρωπότητα;

Ποιὸς θέλει νὰ ἀντιλάβῃ τὸ ἰδανικώτερο πρότυπο, μιᾶς θεϊκῆς ζωῆς ἐφχρισμένης στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων;

Ποιὸς θέλει νὰ μάθῃ πῶς δρῖσκειται ἡ ἐσωτερικὴ ἰσορροπία κάθε ἀνθρώπου;

Ποιὸς θέλει νὰ ἀνακουφισθῇ ἀπὸ τοὺς πόνους, τίς πίκρες καὶ τίς ταλαιπωρίες τῆς ζωῆς;

Ποιὸς αἰσθάνεται πῶς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στήριγμα γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς;

Ποιὸς ἔχει βάλει ἕνα σκοπὸ στὸν ἀγῶνα αὐτὸ τῆς ζωῆς καὶ θέλει νὰ ὅρῃ ἀν' αὐτὸς ὁ σκοπὸς ἀξίζῃ τοὺς κόπους καὶ τίς θυσίας ποῦ κάνει;

Ποιὸς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δουλέψῃ γιὰ ἀνώτερα ἰδανικά;

Ποιὸς νοιώθει κάποιον κενὸ στὴν ψυχὴν τοῦ ποῦ δὲν μπορεῖ μετ' ἑνὸς μέσου νὰ τὸ γεμίσῃ;

Ποιὸς ἐσκοπίασε ἀδίκῃ ἕως τῶρα σπρώχνοντας τὴν πέτρα τοῦ Σισύφου, τὸν ἑαυτὸ του, εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τελειότητος;

Ποιὸς ἀπ' ὅλους ἀρχίζει νὰ βλέπῃ πῶς χρειάζεται καὶ κάποια ἀνώτερη βοήθεια γιὰ τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ κόσμου;

— «Λεῖτε πρὸς με πάντες εἰ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ ἄναπαύσω ὑμᾶς. Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶς εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάψυσιν τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.»

Καὶ πράγματι τὸ φορτίον τοῦ Χριστοῦ εἶναι πολὺ, ἀσυγκρίτως ἐλαφρότερον ἀπὸ τὰ διάφορα φορτία ποῦ ἐπιβάλλουν οἱ διάφορες ἄλλες φιλοσοφίες τῆς ζωῆς, εἶναι τόσο ἐλαφρότερον ὅσο δὲν ἀπαιτεῖ παρὰ μόνον μιὰ καλὴ θέληση καὶ μιὰ προθυμία· τίποτε δὲν σ' ἀναγκάζει νὰ τὸ δεχτῇ παρὰ μονάχα ἡ φυσικὴ διάθεσις ποῦ ἔχεις νὰ ὀῖς τὸν ἑαυτὸ σου καλλίτερο ἀπὸ πρὶν «ὅστις θέλει». Καὶ ὅμως, φίλε μου, ὑπάρχει ἕνας ὁρος ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν παραβῇς, ἀν' ὅλῃς νὰ γίνῃς φίλος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀληθινὰ νὰ τὸν γνωρίσῃς. «Ἀπαρνήσασθε ἑαυτὸν». Πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὸν ἐγωισμό σου, πρέπει ν' ἀφήσῃς κατὰ μέρος τὴν μεγάλην σου πείραν, τὰς πολλὰς σου γνώσεις, τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἑαυτοῦ σου, τὴν μεγάλην ἐμπιστοσύνην ποῦ ἔχεις στὸν ἑαυτὸ σου, τὴν ἀκατανίκητην συμπάθειαν ποῦ δείχνεις γιὰ τίς ἀδυναμίας σου, τὴν ἀνυπερόβλητην ὁρμήν ποῦ ἔχεις γιὰ ὅλα νὰ τὰ δικαιολογῇς μέσα στὴ συνείδησίν σου. Μετ' αὐτὸν Ναζωραῖον δὲν ὑπάρχουν συμβιβασμοί. Ἡ πολιτικὴ ποῦ ἔχεις νὰ ἐφαρμόζῃς μετ' αὐτὸς ὁμοίους σου καὶ πολλὰς φορές καὶ μετ' αὐτὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ σου, δὲν ἔχει πέρασιν στὰς σχέσεις σου μ' αὐτόν ποῦ εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀληθείας, καὶ ἡ πηγὴ τῆς ὑποκρισίας ποῦ ἔχει στὸν κόσμον νὰ λέγεται «εὐγένεια καὶ λεπτοὶ τρόποι», δὲν μποροῦν νὰ πλησιάσουν τὴν φλόγα τῆς ἀγνότητος τῆς καρδιᾶς τοῦ Ἰησοῦ, χωρὶς νὰ διαλυθοῦν καὶ ν' ἀποκαλύψουν πόσο ἀνύπαρκτη εἶναι στὴν πραγματικότητα, αὐτὴ ἡ «εὐγένεια» γιὰ τὴν ὁποία καυχῶνται πολλὰς φορές.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶσαι πιστὸς γιὰ νὰ πλησιάσῃς. Φθάνει νὰ εἶσαι εὐλαβὴς. Νὰ ἔχῃς ὁρμήν νὰ δῇς τὰ πράγματα μετ' αὐτὸν φάκον τῆς πραγματικότητος καὶ ὅχι ὅπως τὰ θέλεις ἐσύ. Νὰ θέλῃς πραγματικὰ νὰ ζητήσῃς τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅχι νὰ προσπαθῇς μετ' αὐτὸν ν' ἀποδείξῃς πῶς τὸ δίκιο εἶναι μετ' αὐτὸν σου. Εἶσαι εὐπρόσδεκτος στὴν ἐρευνά μας καὶ ἡ συν-

δρομή σου θα μᾶς εἶναι πολύτιμη.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη ἡ ζωὴ σου νὰ εἶναι ἐντελὴς ἀγνὴ διὰ τὴν πλησιάσας. Φθάνει νὰ μὴν αἰσθάνεσαι εὐχαρίστηση στὴν ἀκαθαρσία, νὰ μὴ καυχᾶσαι γιὰ τὴν ἀνομίαν σου, νὰ μὴν ἔχῃς πείσει τὸν ἑαυτὸ σου πὺς δὲν ὑπάρχει καλλίτερος δρόμος ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἀκολουθεῖς. Ἄν ὑπάρχῃ κανεὶς «ἀναμάρτητος», ὅς σὲ λιθοβολήσῃ. Ἀλλὰ τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἔχεις στὸν κόσμον αὐτὸν νὰ φρονηθῇ. Ἰπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ καταλαβαίνουν πὺς κἄτι τοὺς λείπει, ποὺ θέλουν νὰ νικήσουν τὸν ἑαυτὸν των, ποὺ ἀγωνίζονται νύχτα μέρα μὲ τὸ κακό, ποὺ δὲν θέλουν νὰ πιστεύουν πάντα στίς δικαιολογίες ποὺ ἔβρισκουν οἱ ἴδιοι καὶ ποὺ μ' εὐχαρίστηση δέχονται νὰ ἴδουν ποιοὶ εἶναι καὶ ποιοὶ πρέπει νὰ εἶναι πραγματικά. Ἄν εἶσαι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, εἶσαι φίλος, εἶσαι ἕνας ἀπ' ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἦλθεν ὁ Χριστὸς καὶ ποὺ δὲν ἐντρέπεται καθόλου τὴ συναναστροφή των, γιατί καθὼς ἔλεγε «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἱατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες». Ἄν δὲν εἶσαι ἀπ' αὐτοὺς καὶ δὲν σέβασαι τὸν ἑαυτὸ σου, ἔχεις ὑποχρέωση νὰ σεβασθῇς τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων, νὰ κρατήσῃς τὴν ἄδυσό σου γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, τὴν αὐταρέσκεια γιὰ τὴν πτώση σου νὰ τὴν ἔχῃς κρυφά, γιατί εἶναι ὑποχρέωση ἀνθρωπισμοῦ στοιχειώδης νὰ μὴ γκρεμίσῃ κανεὶς ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔχει τίποτα νὰ χτίσῃ καὶ νὰ μὴ ἐκθέτῃ σὲ δημόσια θέα πράγματα ποὺ μόνον πνιγνὲς ἀναθυμιάσεις γεμίζουν τὸν ἀέρα.

Ἀλλὰ γιατί νὰ ὁμιλῶμεν γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ μολύνουν τὸν κόσμο μὲ τὴν αὐταρέσκην ἐπίδειξιν τῆς κουφότητός των. Αὐτοὺς, κανεὶς λόγος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τοὺς συγκρατήσῃ. Ἔχει ὅμως ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μυστικὰ ποὺ μπροστά των ξεχνοῦμε κἄποτε καὶ τὴν πιὸ ριζωμένην ἰδιοτροπίαν μας γιὰ νὰ γονατίσωμε ὁρμέμματα μπροστά στὸ Ἄπειρο ποὺ μᾶς τρομάζει, ἂν δὲν ἐφροντίσαμε νὰ τὸ γνωρίσωμε καὶ νὰ τοῦ γίνωμε οἰκεῖο.

Ἡ γνωριμία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει σχέση μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὴν μονομέρειαν αὐτῆς, ἐνώνει καὶ τὰ δύο μαζὶ θεασιομένα ἀπάνω στὴν ἀπάρνηση τῶν προκαταλήψεων μας καὶ στὴν γερὰ θέλησιν γιὰ νὰ ὁμολογήσωμε τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλῶς τε τί σημασία ἔχει ἂν μὲ τὰ χεῖλη ἀρνούμεθα ὅτι ἡ καρδιά μας δὲ μπόρει παρὰ νὰ ποθῇ; Καὶ ἂν ἀφῃσώμε γιὰ μιὰ στιγμή ἐντελὴς ἐλευθέραν καὶ ἀνεπηρέαστη τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρην νὰ μιλήσῃ, θὰ μᾶς πῇ πὺς καὶ ἔσαν αἱματοκυλιέται στίς μάχαις καὶ ἔσαν ἰδροκοπᾶ στὴν καλλιέργεια τῶν χωραφιών, καὶ ἔσαν σκέπτεται νὰ λύσῃ τὴν διαφορὴς τῆς, καὶ ἔσαν θυσιάζεται στυγρὰ βωμοῦς τῆς πίστεως καὶ ἔσαν ἀρνείττι ἀκόμη αὐτὴ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, τίποτε ἄλλο δὲν κάνει παρὰ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν λύσιν τῆς ἐσωτερικῆς τῆς τραγωδίας, νὰ δρῇ τὸν καλλίτερον δρόμον γιὰ μιὰ καλλίτερην ζωὴν, νὰ συλλάβῃ τὴν Ἰδανικὴν ποὺ τὴν

ἀπασχολεῖ ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦλθε στὸν κόσμο. Ἐνὰς πραγματικὸς ἐραστὴς αὐτοῦ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ ἀσύλληπτου, δὲν μπόρει παρὰ νὰ τὸ ἴδῃ ἐνσαρκωμένο εὐθὺς ὡς ἀντικρύσῃ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνόν. Φθάνει νὰ τὸν ἀντικρύσῃ μὲ καθαρὰ μάτια καὶ ἀπηλλαγμένο ἀπὸ μερικὰ σιολιδία ποὺ τοῦ φορτώνει κάθε τόσο ἡ ἐμπάθεια ἢ ὁ φανατισμός. Γὰτὶ ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ πλήρης καὶ τελεία ἐνσαρκωσις τοῦ ἁπλοῦ σκοποῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ ὑπερτάτου ἰδανικοῦ ὅλων τῶν γενεῶν. Ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ πρόσωπόν Του ἐνώνει ὅ,τι ὥρατον, ὕψηλόν, τέλειον καὶ ἅγιον ἔχει ὁ αἰώνιος Θεὸς μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε ἄδυναμία, τέτοια, ὅπως ἐδγῆκε πραγματικὰ ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ Δημοῦργου.

Ἀθῆναι Ε. Μ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ π. Θ.

ΞΕΝΟΦΟΝΤ· Σ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ἱατροῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὴν ἡμετέραν ψυχὴν οὔτε ἡ δεισιδαιμονία ἐνδείκνυται, ἀλλ' οὔτε συγχωρεῖται ὁ ἐγωϊσμός. Ἐκεῖνη ἴσως εἶναι συγγνωστὴ ἐν μέρει καὶ ὀλίγον φῶς λογικὸν ἐπαρκεῖ, ὅπως τὴν διαρέως ἐπικαθημένην ὁμίχλην τῆς καχεσπέρου προλήψεως διασκορδάσῃ, διότι ἀποτέλεσμα εἶναι ἀμαθείας καὶ ζήλου οὐ καὶ ἐπίγνωσης. Ἀλλ' ἡ ὑπερφίαλος, ἡ ἐπηρμένη καὶ τετυφωμένη φρήν, ὡς δυστυχῶς τοῦ ὀρθολογιστοῦ ἀσεβειστάτου καὶ ἐδραιωματοσπονδίζοντος Μητροπολίτου ἡμῶν κύρ Ἰωακείμ, εἶνε στρέβλωσις διανοητικὴ ἐκουσία καὶ ἐπιμένει ἀσυγγνώστῳ, σκόλιδούλῳ, καὶ σατανικῶς εἰς τὴν σκολιὰν ἰδέαν τοῦ ἐκτροχιασμοῦ. Διὰ τοῦτο, ψυχὴ ἡ ὁποία πιστεύει εἰς ποιητικὸν Αἴτιον χρηστευομένη καὶ φιλολογοῦσα, εἶναι ἕλλογος ἐλευθέρα προσωπικῶς ἀξία τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν εὐγενῶν τίτλων τοῦ τρισεγγίστου καὶ θεῖου προσορισμοῦ. Μόνον δὲ ἡ παραδοξολογία ληρεῖ, ἡ ἐκτὸς τοῦ περιόλου ἀδύζομένη τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἐν τῇ παραζάλῃ περιδορεῖ καὶ βλαττολογαφληναφεῖ ἀσυναρτήτως, ὅτε μὲν ὅτι ἐχρεωκόπησεν ἡ Ἐπιστήμη (—ὁ κλάδος οὗτος τῆς πολυεράστου Σοφίας τοῦ Θεοῦ ἐξ ἧς πᾶσα γνῶσις ἀπορρέει τοῖς ἀνθρώποις—) καὶ ἔλλοτε ἡ θρησκεία ἐξέπνευσεν. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀπαθῶς κρίνοντες καὶ πολιτευόμενοι εὐσεβῶς τοῦτο βλέπομεν καὶ διακηρυττομεν ἀπὸ εἰκοσιν ὀκτὼ ἐτῶν (28) καὶ ἐπὲκείνα ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον εἴτε εἰς ἐφημερίδας, εἴτε εἰς περιοδικὰ ἠθικοκοινωνικά, θρησκευτικά, καὶ θεολογικά ὅς καὶ εἰς Ἡμερολόγια, ὅτι ὅπου δὲν ἰσχύει ἡ δύναμις τοῦ Πανσεβασμοῦ καὶ Πανεντίμου Ἀγιωτάτου Στσαυροῦ, ὅπου δὲν ἔχει ἡ φωνὴ τοῦ Αἱματοβαφοῦς Ὁρθολόγου κοσμοσωτηρίου Χριστιανισμοῦ, ὅπου ἀργεῖ ἡ ἐντολὴ τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου δὲν ἐξαγιάζει

οὔτε τρέφει ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τοῦ Ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἐκεῖ οἱ διερμηνεύοντες τὴν θείαν Ἐπιστήμην πάσχουσιν, ἐκεῖ οἱ κοινωνικοὶ θεομοὶ χαλαροῦνται, ἐκεῖ ὡχρίᾳ ἡ προσωπικότης ἐκφυλιζομένη, ἐκεῖ παντοιοτρόπως ἡ ἀνθρωπότης νοσεῖ ἐκνευριζομένη. Διὰ τοῦτο, ὅταν τὸ ἐπηρμένον, τὸ τετυφωμένον, τὸ ἰδιοτελές, τὸ φαντασιώδες, τὸ φιλόσαρκον καὶ φιλήδονον τίθεται παντὸς οὐρανόθεν καὶ ἐπιχθονίου ὑπερέρου, τότε οἱ ψῆς καὶ ἀποσύνθεσις, τότε καὶ θάνατος προσωπικῶς Κοινωνικῶς, θρησκευτικῶς, Ἐκκλησιαστικῶς, Ἐκπαιδευτικῶς καὶ Πολιτικῶς. Καὶ ἀκριβῶς τὴν ὄντως δακνοκάρδιον, δακέθυμον καὶ σπαραξικάρδιον αὐτὴν εἰκόνα τοῦ βίου παρουσιάζομεν σήμερον ὁ λεγόμενος ἡμεῖς, ἐλεύθερος λαὸς τῆς πολυπλάγκτου φιλτάτης Ἑλλάδος, ὁ σκληρῶς, ἀτεράμνως καὶ ἀφιλοτίμως δουλεύων εἰς τὸν ἐπαχθέστατον, δύστοστον καὶ παγγάλεπον ζυγὸν τῶν ἰδιοτελῶν καὶ οἰδαλέων, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν παθῶν, διὰ τῆς ἀσεβείας ἐν τῇ θρησκείᾳ, τῆς παρανομίας ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῆς ἡμιμαθείας ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει. Καὶ ἤδη ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐκπνέει σχεδὸν ἀνάνδρως ὑπὸ τὸν διεθνή Οἰκονομικὸν Ἐλεγχον καὶ τὸν σμερδαλέον κλοιὸν τῶν παμπόλλων χρεῶν — καὶ καταχρήσεων Ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων — πολιτικῶς, διότι πρὸ πολλοῦ ἀπέθνησκεν ἄθεος, ἀρνησθῆρας καὶ ἀρνησίχριστος, ἄδικος καὶ ἀνεπιστήμων, παρὰ τὰς τρισευδόξους παρδόσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν πανθαύμαστον, παντομνημόνευτον καὶ εὐκλεσεστάτην Ἱστορίαν. Ἰδοὺ λοιπὸν τὴν ὁ Λόγος, τὴν ἡ Ἱστορία καὶ τὴν αὐτὴν ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη διδάσκουσιν ἡμᾶς περὶ τῶν θαυμάτων, ἅτινα οὕτως καθ' ἑκάστην ἐκτελοῦνται, ἀλλ' οὕτως ἄνευ σκοποῦ τελεσιουργοῦνται. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι τὸ φωτεινότερον, τὸ ἐπιστημότερον, τὸ διδασκαλικότερον τῶν βιβλίων, διότι αὐτὴν ἔγραψεν ὁ θεοτάτος δάκτυλος ὡς προπαίδειαν τῆς φιλερένου καὶ φιλομαθοῦς ἀνθρωπότητος, καὶ ἀπλανῆ γνῶσιν κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς ἀνθρωποσωτηρίας Ἀληθείας διὰ πολλῶν αἰσθητῶν ἐνδείξεων καὶ πλειοτέρων ἐν λογικῶν καὶ ἠθικῶν.

Ἡ θεοδώρατος Ἁγία Γραφή κυρίως ἀποβλέπουσα ὡς ἔφθην εἰπόντες εἰς τὴν ἠθικοποίησιν τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐπιστήμης, καθὼς καὶ πάσης ἄλλης ψυχῆς, τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης γνώσεως ὁρεγομένης, οὐδόλως ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι φυσιογνωστικῶς ἐπιστήμης διδάσκει. Ἀλλὰ δικαιούται τοὺς ἀντιποιοῦντας ἀλλότρια ἐπὶ τῆς βλῆς καὶ τῶν φυσικῶν αὐτῆς δυνάμεων δικαιώματα ψευδοσόφους καὶ ψευδεπιστήμονας ὀρθολογιστὰς ἀθέους νὰ ἐξελέγχῃ δικαιούται, λέγω, νὰ κατακρίνῃ τοὺς παρ' ἑαυτοῖς σοφοὺς — τοὺς δοκησισόφους μωροὺς —, οἱ ὅποιοι ἀρνούνται πᾶσαν ἐπὶ τῆς δημιουργίας θείαν ὑπαρξιν καὶ οἰκονομίαν, καὶ οἵτινες παραδίδουσι τὴν ἀνθρωπότητα ἔρμαιον τυφλῆς τύχης, ἢ ἐντελοῦς ἀποκτηνώσεως, ἀποζώσεως, ἀποθηριώσεως καὶ πνευματικῆς αὐτόχρημα α-

ποκολοκυνθώσεως. Διὰ τοῦτο καὶ περὶ αὐτῶν ὁ Μέγας, ὁ Εὐλογητός, ὁ Λατρευτός εἰς τοὺς αἰῶνας Θεὸς τῶν Ἀγίων Γραφῶν διὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ Αὐτοῦ ἐριγδούπου καὶ μεγαλοφωνοτάτου προφητικοῦ ὄργανου εἶπε· «Ἀπολὼ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν συνέσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω» καὶ δικαίως καταδικάζων τοὺς ὀρθολογιστὰς ἀθέους καὶ μασσόνους, τοὺς τὴν λαόσωσον καὶ μακαριουργὸν Ἀλήθειαν ἀδικούντας καὶ εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ Καθ' ἡκούτος ἀσεδοῦντας»
Ἐπεταὶ συνέχεια

ΑΙ ΦΕΜΕΝΙΣΤΡΙΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΝ

Τὸ φράγμα τῆς ἀποστασίας ἐθνῶν καὶ ἀτόμων ἀπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Χριστοῦ Αὐτοῦ, μὲ σύνθημα καὶ σημαίαν, «**διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν**», δὲν εἶνε «**κενὴ μελέτη**» ἀφρόνων κομμουνιστῶν τῆς Μόσχας καὶ μόνον, ἢ ἐπιπολαίων τροφίμων τῆς παρ' ἡμῖν, καὶ παρ' ἄλλοις, ὀλιστικῆς τῶν νέων μορφώσεως καὶ ἐπιστημολογίας. Ἰδοὺ ὅτι καὶ φεμινίστριαι κυρίαι σηματοφόροι τοῦ ἰδίου συνθήματος καὶ τῆς αὐτῆς ἰδεολογίας, παρουσιάζονται ἐγγεγραμμέναι εἰς τὰς ὁλοκλήρας ὀγκουμένης φάλαγγας τῶν. Εἰς παρφηγημένης ἐκδόσεως φεμινιστικὸν περιοδικὸν «**Ἡ Ἑλληνίς**», τὸ ὁποῖον ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντιληψίμην, λογία κυρία ἀντεπεξέρχεται λαῦρος κατὰ φίλης καὶ συνεργατίας τῆς διότι ἡ δευτέρα, εἰς ἄρθρον τῆς, δημοσιευθὲν εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικόν, ἔγραψεν ὅτι «**ὁ Χριστιανισμὸς καλυτέρεψε τὴν θέσιν τῆς γυναίκης**». «**Ὡς δὲν τὴν ὠφέλησε, ἀπαντᾷ ἡ πρώτη, τῆς εἶπε, «φοβοῦ τὸν ἄνδρα» καὶ τὴν ἀνέτηκε ψάχνοντάς τὴν νὰ εὑρῇ ψυχὴν**»? καὶ καταλήγει μὲ τὴν σύστασιν πρὸς τὴν συζητήτριαν καὶ λοιπὰς ἐν φεμινισμῷ ἀδελφάς τῆς «**νὰ κόψομε τὰ παλαιὰ νήματα ποῦ μᾶς συνδέουν μὲ τοὺς παλαιοὺς μακρυνοὺς δρόμους ποῦ φωτίζουν κ.λπ.**» «**Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν**».

Τὸ «**φοβοῦ τὸν ἄνδρα**» ἢ ἐν λόγῳ φεμινίστρια κυρία τὸ ἤκουσε δεδαίως ἀναγινωσκόμενον ἢ ψαλλόμενον μᾶλλον παρ' ἀναγνώστου εἰς τινα τελετὴν ἢ τελετὰς γάμων, καὶ οὐδέποτε τὸ ἀνέγνωσεν ἢ ἰδία, ὅποτε ἢ ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίου ἐπιστολῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου περικοπῇ, ἥτις λέγει «**ἡ δὲ γυνὴ ἸΝΑ φοβᾶται τὸν ἄνδρα**», ἀντὶ νὰ τῆς γίνῃ πέτρα σκανδάλου καὶ ἀφορμὴ κατηγορίας κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου ὡς ὑποδουλοῦντος τὴν γυναῖκα εἰς τὸν φόβον τοῦ ἀνδρός, προσεκτικῶς μελετωμένη καὶ ὀρθῶς ἐννοουμένη, θὰ τῇ ἐχρησίμευε ὥστε καλύτερον καὶ ἐγκυρώτερον ἐπιχείρημα καὶ ὄπλον ὑπὲρ τῆς φεμινιστικῆς τῆς ἰδεολογίας. Καθότι τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην διδάσκει ἀκριβῶς τὸ

ὁ δὲ οὐκ ἐστὶν τοῦ ὅτι ἡ ἐπιπολαία ἀκοή καὶ μελέτη φανιάζεται ὅτι διατάσσει τὸν δουλικὸν δηλ. φόβον τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα !!

καὶ ἡ ἀμαθὴς αὐτὴ ἀντίληψις, καὶ αἱ ἐκ ταύτης κατὰ πάντα σχεδὸν τελετὴν γάμου ἀκούμεναι χυδαιολογίαι, ἅμα τῇ ἀκούσματι τῆς φράσεως, εἰς τὸ τέλος τῆς ἀναγινωσκόμενης τοῦ Ἀποστόλου περικοπῆς, τὰ ἐμπαικτικὰ σχόλια καὶ μειδιάματα εἰς λογαριασμὸν εἶτε τοῦ κυρίου εἶτε τῆς νύμφης, καὶ τὸ μωρὸν πάτημα τοῦ ποδὸς τοῦ γαμβροῦ ἐκ μέρους τῆς νύμφης, δηλωτικὸν ἴσως ὅτι δὲν θὰ τὸν φοβῆται, δι' ὃ καὶ τὸν ποδοπατεῖ αὐτὴ ἀφόδως, ἀμέσως ἀπὸ ἰώρχ καὶ διὰ τὸ μέλλον — εἰνε οἱ γελοιοὶ καρποὶ τῆς περὶ ἀληθινῆς αὐτῆς ἀντιλήψεως τῆς ὑποδείξεως τοῦ Ἀποστόλου «**ἮΝΑ ἡ γυνὴ φοβῆται τὸν ἄνδρα**».

Διότι εἰ, τὴν κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ἀναγινωσκόμενὴν περικοπὴν ἐτίθενται καὶ ὑπενθυμίζονται τὰ καθήκοντα τῆς γυναικὸς πρῶτον πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ δευτέρον τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα, τὰ ὅποια καὶ εἶνε ἐκτένεστερα. Ἡ ὡς ἂν οὐδὲ περικοπὴ εὐρίσκειται εἰς τὰ πρὸς τὴν γυναῖκα καθήκοντα τοῦ ἀνδρὸς! Ἡ ὑπόδειξις δὲ τοῦτον ἀρχίζει διὰ τῆς φράσεως «**Ὑποτάσσμενοι ἀλλήλοις**» ὑπερφανερόν ἀμέσως, ὅτι δὲν σημαίνει ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀπαιτεῖ μόνον ἀπὸ τὴν γυναῖκα ὑποταγὴν εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ ὅχι καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα ὑποταγὴν εἰς τὴν γυναῖκα.

Ἡ σύστασις εἶνε ρητὴ «**Ὑποτάσσεσθε ἀλλήλοις**». Πῶς δὲ νὰ ὑποτάσσεται ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα τῆ; ὁ Ἀπόστολος τὸ ἐξηγεῖ ἀμέσως λέγων, «**καθὼς ἡ Ἐκκλησίαι ὑποτάσσεται εἰς τὸν Χριστόν**». Ἡ ὑποταγὴ δὲ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν Χριστόν εἶνε πρόθυμος καὶ ἐκουσία τοιαύτη, ἐμπνευσμένη εἰς πάντα ἐξ ἀγάπης, σεβασμοῦ, εὐγνωμοσύνης καὶ ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης καὶ πεποιθήσεως εἰς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν μέριμναν καὶ ἀγάπην τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὴν ὑπερτέραν Αὐτοῦ σοφίαν νὰ κάμῃ δι' ἡμᾶς ἀπείρως καλλύτερον πᾶν ὅτι ἡμεῖς θὰ ἐκῆνομεν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Πλὴν ὁ Ἀπόστολος ὀλίγον κατωτέρω ὑποδεικνύει ὅτι, μία τοιαύτη στάσις καὶ ὑποταγὴ τῆς γυναικὸς ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς τῆς δὲν εἶνε πάντοτε δυνατὴ ἐὰν ὁ ἀνὴρ δὲν πολιτεύεται πρὸς αὐτὴν ἐν πνεύματι Χριστοῦ, ἐν πνεύματι τελείας ἀγάπης, ἀφραϊώσεως καὶ μερίμνης πρὸς αὐτήν. Δι' ὃ καὶ ἀμέσως ἐπάγεται: «**Πλὴν καὶ ὑμεῖς οὐ καθένα ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀγαπᾷτω ὡς ἑαυτόν, ἡ δὲ γυνὴ ἮΝΑ φοβῆται τὸν ἄνδρα**». Τοῦτέστι, διὰ νὰ δύναται — (τοῦτο σημαίνει τὸ ἔναι) — ἡ γυνὴ νὰ σέβηται τὸν ἄνδρα τῆς, ὥς προσέχη ὁ ἀνὴρ νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν σεβαστόν, ἕξιον σεβασμοῦ.

Μεταφράζομεν τὸ φοβῆται διὰ τοῦ σέβηται, διότι ὅντως σεβασμὸν, «**Ὑποτάσσεσθε ἀλλήλοις**», διδάσκει ἐνταῦθα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, σεβασμὸν τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους, καὶ οὐχὶ τὸν δουλικὸν φόβον καὶ τρόμον τῆς ἀνδρικῆς σωματικῆς ὑπεροχῆς εἰς τὴν γυναῖκα. **Σέβεται** δὲ σημαίνει παντοῦ σχεδὸν τῆς Γραφῆς τὸ φοβοῦμαι, ὡς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ καὶ πεισθῇ βλέπων εἰς τὰ ἐξῆς χωρία, Μάρκος στ'. 20, Λουκᾶς α' 57, Πράξ. ι'. 2, Ἐφεσ. ε' 33, Ἀποκάλ. ια' 18 κλπ. Ρωμ. ιγ'. 7, Α'. Πέτρ. δ'. 18 κλπ. καὶ «**σέβηται**» μεταφράζουσι τὸ «**φοβῆται**» ὅλα αἱ ξενόγλωσσοι ἐκδόσεις τῆς Κ. Διαθήκης, ὡς καὶ ἡ εἰς τὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν τοῦ ἡμετέρου Βάμβα, Φαρμακίδου, καὶ Τυτάλδου. Οὐδὲ

μία δὲ ἀληθὴς κυρία, οὐκ εἴ ποτε ὑψηλῆς μαρψώσεως, ἀξιοπρεπείας, ἀριστοκρατικῆς ἀνατροφῆς, λεπτῆς διακρίσεως καὶ χαρακτῆρος καὶ ἂν εἶνε, θὰ θεωρήσῃ καὶ κατ' ἐλάχιστον καὶ ταπεινωτικὸν δι' ἑαυτὴν μίαν τοιαύτην στάσιν σεβασμοῦ πρὸς ἕνα τοιοῦτον σύζυγον. Καθότι ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτὴν καὶ ἡ εὐγενὴς πρὸς αὐτὴν πολιτεία τοῦ θὰ προκαλῇ τὸν πρὸς αὐτὴν σεβασμὸν τῆς ἀφ' ἐνός, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀληθὴς μόρφωσις καὶ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος τῆς θὰ ὑπεγορεύῃ αὐτῇ τὸν πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς τοιοῦτον σεβασμὸν.

Ἀλλὰ ποῦ σήμερον, καὶ πῶς θὰ ἡδύνατο θὰ εἴκηται νὰ δημιουργηθῶν καὶ ὑτάρξουν τοιαῦται συζυγικαὶ καὶ κοινωνικαὶ σχέσεις; Ἡ τε ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀτομικὴ τῶν ἀληθῶς εἰς Χριστὸν πιστευόντων καὶ ὑποτασσόμενων πείρα ἀπαντῶσιν ὅτι μόνον διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ εἶνε τοῦτο κατορθωτόν. Ἀς ὑπακούσωμεν καὶ ἂς ὑποταχθῶμεν εἰς Χριστόν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες: ὥς ρωφήσωμεν ὅλοι εἰς τὴν ψυχῇ των τὸ ἅγιον καὶ ἀνυψωτικὸν τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ χαρακτῆρος πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ ἴδῃτε τότε ἐὰν θὰ ὑπάρχωσι τότε συζυγικαὶ οἰκογενεακαὶ διαφωταὶ, συγκροτήσεις, γαμήλια, διαζύγια κλπ. Καὶ θὰ ἴδῃτε ἐὰν θὰ ὑπάρχῃ καὶ κατ' ἀλήθειαν φεμινιστικὸν ζήτημα, καὶ ἂν ὅλοι αἱ φεμινιστικαὶ ἀξιιώσεις, ὅλα τὰ φεμινιστικὰ προβλήματα δὲν θὰ λυθῶσι καὶ διαλυθῶσιν εἰς καπνὸν ἀφ' ἑαυτῶν! **Διότι ὁ μέγιστος τοῦ κόσμου φεμινιστῆς εἶνε ὁ Χριστός.** Τὰς μεγαλύτερας καὶ ὑψηλότερας τῶν διδασκαλιῶν του ἐλάλησεν εἰς γυναῖκας. Τὰς γυναῖκας ἐτίμησε πρῶτον μὲ αὐτάς. Τὴν μεγάλην ἀλήθειαν τῆς δωρεᾶς λήψεως τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου παρὰ τῶν θελόντων ἐλάλησε πρῶτον εἰς τὴν Σαμαρείτιδα. Τὴν παρήγορον ἀλήθειαν καὶ εὐλογητὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν φιλότατων μας, καὶ τῆς μετ' αὐτῶν ἀνασυναντήσεώς μας ἐγνώρισεν πρῶτον εἰς γυναῖκας, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν. Εἰς γυναῖκας ἐφανερώθη τὸ πρῶτον ἀναστάς, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐτίμησε τὴν γυναῖκα, ἀνυψώσας καὶ διακηρύξας αὐτὴν ἴσην, ἴσης θέσεως τιμῆς καὶ χρησιμότητος ἐν τῇ κτίσει τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα. «**Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ, ὡς ὁ Θεὸς, δὲν εἶναι δύο, εἶναι ἓν, μὲν σὰρξ.**» (Ματθ. ιθ'. 4) «**Ὁν Χριστὸν ὡς ὁ παῖς ἄρσεν καὶ θῆλυ.**» Πάντες εἶναι ἓν ἐν Χριστῷ. (Γαλατ. δ'. 28).

Καὶ δὲν θὰ ἀρνηθῇ, πιστεύομεν, ἡ ἀξιοτίμος ἀρθρογράφος τῆς «**Ἑλληνίδος**», ἡ ἀρνούμενη ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἀνύψωσε καὶ ἀνυψοῦν τὴν γυναῖκα ὅτι, ἄνευ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Εὐαγγελίᾳ, ἡ θέσις τῆς γυναικὸς σήμερον, μὲ ὁσηνδήποτε μάθησιν, φῶτα, ἐπιστήμην καὶ πολιτισμὸν καὶ ἂν ἐκοσμοῖτο αὐτὴ καὶ ὁ ἀνὴρ τῆς — ἡ θέσις τῆς διὰ τὸν ἄνδρα θὰ ἦτο ὅποια ἦτο διὰ τὴν μεμορφωμένην σύζυγον τοῦ Κλάυνοῦ Uticensis, — τοῦ μᾶλλον ἐξοχωτέρου καὶ ἰκερικοτέρου καὶ ἐναρτεωτέρου χαρακτῆρος τῆς ἐποχῆς του, ὁ ὅποιος, ὅμως δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ τὴν λογικὴν σύζυγον του καὶ μητέρα τῶν τέκνων του, — χωρὶς καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ — εἰς γάμον μὲ τὸν φίλον του Ὀρτένσιο, καὶ νὰ τὴν προσλάβῃ καὶ πάλιν σύζυγόν του, δταν αὐτὴ ἐγένεν ἡ πλουσία χήρα τοῦ Ὀρτενσίου. Ἡ δὲ ἦτο διὰ τὸν ἐξῆς σοφὸν καὶ ἐνάρετον Κικέρωνα, ὅστις μετὰ τριακονταετῆ συζυγικὴν ζωὴν ἐχώρισεν χωρὶς λόγον τὴν σύζυγόν του, διὰ νὰ νυμφευθῇ νεάνιδα

τινα τῆς ὁποίας ἦτο δινηγὸρος καὶ κηδεμών! ἢ, ἀκόμη, ὁποία ἦτο διὰ τὸν Αἰμίλιο Πόουλο, ὁ ὁποῖος μετὰ τῆς ἰδίας εὐκολίας καὶ αὐθαιρεσίας τὴν διεξεύχθη χωρὶς κἄν νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν, καὶ ἀδιαφορῶν εἰς τὰς διαμαρτυρίας τοῦ κόσμου ὅτι ἐκεῖνη ἦτο ἡ σωφρονεσττέρα καὶ τιμιωτέρα γυνὴ εἰς τὸν κόσμον.

Ἄλλα πρὸς τί νὰ ἀνατρέχωμεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα διὰ τὴν τότε θέσιν τῆς γυναικὸς, εἴταν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ὁποία εἶναι ἡ θέσις καὶ ἡ κατάστασις αὐτῆς σήμερον εἰς τὸν μὴ Χριστιανικὸν κόσμον.

Ὁ Βούδας, μὲ δλην τὴν φημιζομένην σοφίαν του θεωρεῖ τὴν μεγαλυτέραν κατάρξιν νὰ μετεμφυχωθῇ τις εἰς ψεῖραν ἢ γυναῖκα! Βουδισταὶ δὲ καὶ Σιντουῖσται διαρρήγνυται κηρύττοντες τὸ δικαίωμα καὶ καθήκον τῶν ἀνδρῶν διὰ τὸν παλλακιδιστικὸν βίον! Ὁ Βράχμαν ἀπαγορεύει εἰς τὴν γυναῖκα, ὅχι μόνον τὸ νὰ ἀναγνώσῃ καὶ νὰ μελετήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀκούσῃ κἄν ἀπλῶς τὰς Ἱερὰς Βουδῶν. Ἡ ἀναγνώσις τῶν ἱερῶν Βουδῶν πρέπει νὰ παύῃ ἀμέσως, λέγει, ὅμα ὡς ἐμφανισθῇ γυνή!! Ὅσον δὲ διὰ τὸν Μωαμεθανισμόν, ἡ περὶ γυναικὸς διδασκαλία του εἶνε πασίγνωστος. Ὁ οὐρανὸς τοῦ Κορνίου τοῦ Μωά μεθ' παραδείσεως, ἡ ἀπόλαυσις, εὐτυχία καὶ εὐλογία τοῦ ὁποίου εἶνε ὁ αἰώνιος ἐξευτελισμὸς τῆς φύσεως καὶ ἀρετῆς τῆς γυναικὸς! Τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ Κορανίου, τὸ ὁποῖον προχματεύεται περὶ γυναικὸς φέ-

ρει τὸν τίτλον «Ἀγέλας». Αὕτη εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ἰσλαμικῇ κοινωνίᾳ. Αὕτη ἡ κατάστασις τῆς! Ἰυνή=Ἀγέλας!! Ἰστέρον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν λογίαν κυρίαν φεμινίστριαν τῆς «Ἑλληνίδος», «νὰ κόψουμε», λοιπόν «τὰ παλῆα αὐτὰ νήματα ποῦ μᾶς συνδέουν μὲ τοὺς παλαιοὺς μακρυνοὺς δρόμους ποῦ φωτίζουν». Καὶ ἐστάθμισέ ποτε τὰ ἀφάνταστα κακὰ χάλια εἰς τὰ ὁποία ἡ γυναῖκα πρώτη θὰ ἐφθάνε; Διότι τὰ φρυάττοντα κύματα τῆς ἀκολάστου ἀνθρωπίνης κτηνωδίας δὲν θὰ ἐδράδουν πολὺ νὰ ριψώσιν οἰκτρὸν ἠθικὸν ναυάγιον τὴν γυναῖκα εἰς τὰ ἀβαθὴ τέλματα τῆς ἀνευ Χριστοῦ ὥς ἀνωτέρω ἔθνικῆς θέσεως καὶ καταστάσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὴν ἔσυρε μὲ δύναμιν ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἀπεμάκρυνεν. Ὁ οὐρανὸς δὲ εἰς «Ἑλληνίδας» καὶ «Ἀγέλας» τῆς γυναικὸς καὶ ἂν δημοσιεύωμεν καθ' ἡμέραν καὶ μὲ ὅσα σοφὰ καὶ ὠραῖα πράγματα περὶ τῆς ἀξίας τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικὸς καὶ ἂν γεμιζώμεν τὰς σελίδας των, ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ δυνηθῶν ποτε νὰ σώσουν τὴν γυναῖκα καὶ νὰ τὴν φυλάξουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ πάλιν ἐκεῖ ὅθεν τὴν ἔσυρε καὶ τὴν κρῖναι τὸ εὐαγγέλιον μὲ τὰ ἰσχυρὰ «νήματα» του, τὰ ὁποία ἡ φεμινίστρια κυρία συνιστᾷ «νὰ κόψουμε».

«NEA ZΩΗ»

ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑ

Κατόπιν τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ Νόμου περὶ ρευστοποιήσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων, ἐδέχθη προὐ ἡμερῶν ὅτε εἶχον μεταβῇ εἰς τὴν πόλιν Ρεθύμνης τοὺς προπηλακισμοὺς καὶ ἀπειλὰς ἀκόμη τῶν τε καληγῆρων κ.λ.π. καὶ τῶν λαϊκῶν ὡς συντελέσας διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου εἰς τὴν ἐπιψηφίσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Νόμου. Θὰ ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ἄτιμον, εἴαν δὲν ἀνελάμβανον τὰς εὐθύνas τῶν πράξεών μου. Ἄλλ' ὅμως θὰ παρακαλέσω τοὺς ὀψίμους Κερβέρους τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διότι λέγουν, ὅτι κόπτονται χάριν τῆς Ἐκκλησίας καὶ μᾶς εἶπαν ἱεροσύλους — νὰ μὲ ἀκολουθήσουν, γὰρ νὰ τοὺς δεῖξω ποῖοι εἶνε οἱ Κέρβεροι ἀληθῶς τῆς Ἐκκλησίας, ποῖοι εἶναι οἱ ἱερόσυλοι καὶ λυμεῶνες ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔθνους. Ἄλλ' ἵνα τοῦτο κατορθώσωμεν θὰ παρακαλέσω τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ μὲ ἀκολουθήσουν εἰς τὸ ἄχαρι μὰ καὶ κινδυνῶδες αὐτὸ ἐπιχείρημα. Θὰ περάσωμεν ἀπὸ Βασιλλίας καὶ Παναμάδες, Λοβιτοῦρες καὶ καταγῶγια καὶ θὰ διέλθωμεν ἀπὸ ὀχετοὺς βρωμερούς, μὰ ἐπὶ τέλους θ' ἀναπνεύσωμεν καὶ θ' ἀνασάνωμεν.

Ἐδῶ χρειάζεται λιγάκι ἱστορία. Θὰ εἴπω-

μεν πάλι τὰ ἴδια, ποῦ εἶχαμε πῇ καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς ἀνιάτου ἀσθενείας. Διὰ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν πάντα τὰ αὐτὰ φάρμακα συνιστῶνται. Λοιπόν.

Μία κατάστασις θλιβερά, ἂν ἐπεχειρῶν νὰ τὴν ζωγραφίσω θὰ παρουσίαζα μίαν εἰκόνα μουτζουρωμένην, μίαν εἰκόνα οἰκτρὰν, μίαν εἰκόνα τραγικὴν — μίαν κατάστασιν ἀξιοθρήνητον, μίαν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐξευτελίζει τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, μία κατάσταση, ἥτις ἐξευτελίζει τὴν ἐννοίαν τοῦ Κράτους μὰ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, μία κατάσταση, ποῦ συμφέρει(;) νὰ μὴ ἀναζητήσωμεν τοὺς ὑπευθύνους τῆς, ἠνάγκασε τὸν Κλῆρον τῆς Κρήτης κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1928, τῇ πρωτοβουλίᾳ μου νὰ κινηθῇ. Τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸ ράκος — ὁ παπᾶς ἐννοῶ — τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώρισε παρὰ μόνον τὸν ραγιαδισμόν καὶ ἐν πλήρει 20ῳ αἰῶνι ἀκόμη, καὶ ὑπὸ τὸν Δημοκρατικὸν ἥμιον, αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώρισε παρὰ μόνον τὸν ραγιαδισμόν καὶ τὴν δουλείαν, τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν ἐξευτελισμόν, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀνυποληψίαν, τὴν πείναν καὶ τὴν γδύμνιαν, ἀφοῦ μάτην ἠλπισεν εἰς τὸν οἶκτον τῶν ἀρμοδίων — ἡδύνατο εὐκόλως νὰ τύχῃ τοῦ οἴκτου τῶν ἀρμοδίων, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἰσχύοντα Καταστατικὸν Νόμον τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας, ἔπρεπε οὔτοι νὰ μισθοδοτοῦνται ἐκ τῶν προσόδων τῶν Ἀνωτέρων Ἐ-

νοριακῶν Ἐπιτροπείων, ἀλλὰ τότε θὰ ἀμαυροῦτο ἡ αἴγλη τῶν Προϊσταμένων των, ἀφοῦ λέγω, μάτην ἠλπισεν εἰς τὸν οἶκτον τῶν ἀνωτέρων του, ἤρχισε νὰ κινῆται καὶ ἐν ὀνόματι τῆς στοιχειώδους δικαιοσύνης νὰ ζητήσῃ τὸ δίκαιόν του.

Οἱ ἀγῶνές του, ἀγῶνες τίμιοι καὶ εὐγενεῖς ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας ψηφισθέντος τοῦ περὶ ρευστοποιήσεως Νόμου.

Δὲν κολακευόμεθα νὰ νομίζωμεν ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας μας ἐψηφίσθη, ἀλλ' ἔστω. Δεχόμεθα σύμφωνα ἄλλωστε πρὸς τὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἐθέκαμεν, ὅτι κατόπιν τῶν ἀπεγνωσμένων προσπαθειῶν μας, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εὗρομεν τοὺς Κρητὰς βουλευτὰς προθυμοτάτους καὶ διὰ τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. Βολουδάκη, Ἀσκούτση, Γοβατζιδάκη κ.λ.π., δεχόμεθα, λέγω, ὅτι χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς μας ἐψηφίσθη ὁ εἰρημένος Νόμος. Ἐγενόμεθα διὰ τοῦτο ἱερόσυλοι κ.λ.π.; Ἄς ἴδωμεν.

Ἐν πρώτοις θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι διὰ τοῦ μέτρου τούτου δὲν στεροῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν οὐδενός, τοῦναντίον μάλιστα περιουσίαι, αἵτινες εὐρίσκοντο εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἐξατμίσεως καὶ τῆς ἀμέσου διαρπαγῆς καὶ λεηλασίας θὰ κατατεθοῦν καὶ θὰ διαφυλαχθοῦν εἰς τὰ θησαυροφυλάκεια τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης πάλιν, ἐν ὀνόματι τῆς Μονῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσεπράχθησαν τὰ χρήματα, θὰ παύσουν δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ λυμαίνωνται αὐτὴν οἱ διάφοροι ἄρπαγες ἀφ' ἑνὸς ἐπίσημοι καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ διάφοροι ἔχοντες «μπάρμπα Νικόδημον» πεῖνες!

Διασώζωμεν λοιπὸν τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς Ἱερᾶς Ἐκείνης παρακαταθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν βουτήξῃ τοὺς ὄνυχάς των «Ὅσοι πιστοὶ!...»

Μὰ εἶνε τοῦτο ἱεροσυλία; Καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔχει κάμει αὐτὴ αὕτη ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖ ὁ πολὺς κόσμος, ἐκεῖνο, λέγομεν, τὸ ὁποῖον ἔχει κάμει πρὸ πολλοῦ ἡ Ἐκκλησία ἀφαιρέσασα ἢ ἀρπάσασα — ὅπως θέλετε — τεραστίας περιουσίας, ἃς διεχειρίζοντο ἢ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενες Ἀνώτερες Μοναστ. Ἐπιτροπεῖες μὲ τοὺς διάφορους Γράμματεῖς των κ.λ.π. πῶς πρέπει νὰ λέγεται; Καὶ γιατί ἡ Ἐκκλησία νὰ κόπτεται δι' ὅσα ἀφῆρεσαν ἐκ τῶν Μονῶν τὰ Ἐφεδρικά Ταμεῖα, δι' ὅσα ἀφαιροῦνται σήμερον, ἀφοῦ πρώτη ἡ Ἐκκλησία ἤρξατο χειρῶν...

Μὰ θὰ μᾶς εἴπουν, ὅτι ἐκεῖνα ἀφῆρέθησαν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μὴπως καὶ σήμερον τὸ αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ

γίνῃ; Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνα ἐρευστοποιήθησαν καὶ εἶναι σήμερον αὐτὰ καὶ ὅλα χρεωμένα, ἐν ᾧ σήμερον ὅ,τι ξεκαθαρισθῇ θὰ μείνῃ διὰ παντός.

Μὰ κόπτονται, μᾶς λέγουν, ὅχι διὰ τὴν ρευστοποίησιν, μὰ διότι κατὰ τὸν σχετικὸν Νόμον θὰ πωλῶνται τινὰ ἄνευ δημοπρασίας καὶ συνεπῶς θὰ ζημιοῦται ἡ Ἐκκλησία. Ἔστω. Πρώτη φορά λοιπὸν τώρα ζημιοῦται ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ πρώτην φοράν, ἀκούονται φωναὶ διαμαρτυρίας;

Ὅχι. Ἡ Ἐκκλησία ζημιοῦται, διαρπάζεται, λεηλατεῖται κλπ. ἀπὸ πάρα πολλῶν ἐτῶν χωρὶς ποτὲ νὰ ἀκουσθῇ μία φωνὴ διαμαρτυρίας. Καὶ διατί, ὅταν ἀφῆρουντο τὰ Ἐφεδρικά κτήματα δὲν ἠκούσθησαν φωναὶ διαμαρτυρίας ἢ ἂν ἠκούσθησαν ἦσαν πολὺ ἰσχνές καὶ σήμερον εἶναι διάτοροι;

Γιατὶ τότε δὲν ἐσήμαναν γενικὸν συναγερόν, γιατί δὲν ἐκάλεσαν τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ εἶναι κατὰ τοῦ πραξικοπήματος αὐτοῦ — γιατί πρὸ παντός δὲν ἐκήρυξαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐν διωγμῷ; Γιατί; γιατί; γιατί;... Νὰ μᾶς δοθῇ μία ἀπάντησις.

Ἡ Πολιτεία προβάσα εἰς τὸ μέτρον τοῦτο ἔσωσε ἀπὸ ἀρπακτικούς ὄνυχας, ἀπὸ κακοπίστους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εὐρίσκοντο εἰς τὰς φυλακὰς — ἔσωσε λέγω τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, ἣτις εἶχεν ριφθῇ ἔμπροσθεν καὶ εἰς τοὺς πόδας τῶν χοίρων.

Ἀπὸ μίαν πραγματεῖαν σχετικὴν τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου κ. Γεωργ. Ν. Χατζιδάκι, μανθάνουν ὅσοι δὲν ἔχουν «Μπάρμπα Νικόδημον» — Εἰς τὰ πλησίον τῆς Μονῆς Πρέβελι χωρία, τὰ γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Γιαλιά», οἱ τρόφιμοι τοῦ Πρέβελι, λέγεται πῶς ἔχουν στοῦ Πρέβελι «Μπάρμπα Νικόδημον» —, ὅτι αἱ Μοναὶ λεηλατηθεῖσαι κατὰ τὸν ἀπαισιώτερον καὶ ἀπανθρωπότερον τρόπον ἀπὸ τοὺς διαφόρους εὐλαβεῖς Χριστιανούς; ἤρχισαν νὰ καταδιψῶνται γὰρ νὰ ἀφαιροῦνται τὰ πελέκια τους κ.λ.π.

Τὴν ἰδέαν λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐλευθερώσουν ἀπὸ τοὺς διαχειριστάς των τὰς Μονάς, τὴν ἐγέννησαν, τὴν ἐγαλοῦχησαν, τὴν ἐξέθρεψαν, τὴν ἐγigάντωσαν καὶ τὴν ἐπέβαλαν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦκόσμου ἄλλοι. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ τηρήσωμεν τὰ προσχήματα, ἀλλ' ἐὰν προκληθῶμεν θὰ τὰ εἴπωμεν ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει, δὲν εἴμεθα ἄλλωστε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πιστεύουν πῶς πρέπει διαρκῶς νὰ κρύβωμεν τ' ἄπλυτα, τὸν πόνον μας. «Ὅποιοι χώνει ἢ κρύβει τὸν πόνον του μὲ κεῖνονα ποθαίνει».

Κακή ἡ διοίκησις, κακοὶ ἄνθρωποι, ἀκηδεῖα, ἀλλ' οὐχὶ μόνον ἀκηδεῖα, ἀλλὰ ἐπιδρομή, λεηλασία, διαρπαγή, ἀκολασία περὶ τὴν Ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν πατέρων μας, ἔφερεν ὅ,τι ἔφερε, διὰ τὸ ὅποιον πρέπει καὶ ὀφείλομεν νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεόν.

Μὰ ἐδῶ ἐνθυμοῦμαι πάλιν λιγάκι παλαιὰς ἱστορίας.

Πρὸ πέντε ἢ περισσότερων ἐτῶν, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, πρωτοστατούντων γνωστῶν δημοκόπων ἐπλειοδοτοῦντο πάλι τὰ Μοναστ. κτήματα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, λέγει, νὰ κάμωμεν δρόμους!! Τὸ πρᾶγμα εἶχε φθάσει στὸ χεῖλος. Ἐνθυμοῦμαι τὴν τελευταίαν ἐκείνην στιγμήν, ὅτε εἶχε μεταβῇ μία Ἐπιτροπὴ στὰ Χανιά, ἴσως γιὰ νὰ διαπραγματευθοῦν τὴν πώλησιν πῶς θὰ ἐγένετο καὶ ἐδημοσίευσαν — καὶ ἐδημοσίευσαν μίαν σὺν διαμαρτυρίαν. Ἐλέγα ἐκεῖ πῶς οἱ σπεύδοντες νὰ διαμοιράσων ὥς κόλλυβα τὰ Μοναστηριακὰ κτήματα «κάνουν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν ξενοδόχον» καὶ ξενοδόχος ἔλεγα, στήν προκειμένην περίπτωσιν ἦτο ὁ λαός, ὅστις, βέβαια, δὲν θὰ ἔστεργε νὰ πωληθοῦν τὰ ἱερά του, γιὰ νὰ γίνουν δρόμοι, ἀφοῦ καὶ εἰς τὸ ἄλλο Κράτος ποῦ ἔγιναν δρόμοι καὶ κόντρα δρόμοι, σιδηρόδρομοι, δὲν ἐπώλησαν τὰ Μοναστηριακὰ κτήματα. Γιατί, ἔλεγαμεν, προκειμένου περὶ τῆς Κρήτης πρέπει αὕτη νὰ πωλήσῃ τὰ Μοναστήρια της; Μὴ δὲν συνεισέφερεν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ συνεπῶς δὲν δικαιούται νὰ τύχῃ τῆς στοργῆς τοῦ Κράτους; Αὐτὰ ἔλεγαμεν ἡμεῖς τότε καὶ τὸ κακὸν ἐσταμάτησε ὅχι, βέβαια, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας μας, ἀλλὰ ποῦ ἦτο τότε ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία κόπτεται σήμερον; Καὶ ταῦτα μὲν ὥς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ρευστοποιήσεως γενικῶς.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸ ζήτημα τῆς τύχης τῆς Μονῆς Πρέβελι, διὰ τὸ ὅποιον ἠπειλήθημεν τὸ ὀλιγώτερον, ὅτι θὰ ἀπεκηρυσσόμεθα ἀπὸ τοὺς Ἀγιοβασιλιώτας. Ἐπιθυμῶ οἱ ἐπαρχιωτὲς μου νὰ μὲ παρακρουθήσουν κοντά. Πάντα ὑπάρχει ἡ προϋπόθεσις, ὅτι συνειργήσῃ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ρευστοποίησιν. Ἔστω. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρέπει νὰ ἐννοηθῶ ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μου. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἄς προσέξουν περισσότερον.

Λοιπὸν. Ἐκεῖ εἰς μίαν ἄκρην τοῦ Ἀγίου Βασιλείου εἶναι ἡ γηραιά Μονὴ Πρέβελι. Εἶναι τόσον ἀρχαία ὅσον περίπου καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Κρήτῃ.

Εἰς τοὺς κόλπους της καὶ μέσα στὴν χλιδὴν της ἔζησαν «ύστεροῦμενοι, κακονχοῦμενοι, θλιβόμενοι», πολλοὶ ἀληθῶς ἅγιοι ἄνδρες

συντελέσαντες διὰ τοῦ ἐναρέτου αὐτῶν βίου εἰς τε τὴν ἐδραίωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εἰς τὴν αἴγλην καὶ ἀκμὴν τῆς Μονῆς ταύτης, ἥτις βραδύτερον ἀπέβαιναν ὀρμητήριον τῶν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγωνιζομένων. Ἀλλ' ἐπέρασαν οἱ χρόνοι αὐτοί.

Τοὺς «καλογήρους αὐτοὺς — ὄνομα καὶ πρᾶγμα — διεδέχθησαν διάφοροι ἐπιδρομεῖς ἢ ἐπιβήτορες, ὅπως θέλετε, οἱ ὅποιοι ἐκαλλιέργησαν τὴν ραστώνην, τὸν ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν ἐκφυλισμὸν, ὑπέθαλψαν τὴν τεμπελιὰν καὶ ἔστιν ὅτε καὶ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα καὶ πάντα ταῦτα ἐπέφεραν τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀποσύνθεσιν τῆς Μονῆς ταύτης. Καὶ ἡ Μονὴ αὕτη λεηλατουμένη, διαρπαζομένη, μὴ δὲν προσφέρουσα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ διατηρῇ γεωργικὰς σχολὰς, πληρώνουσα ἐξ ἰδίων Νοσοκομεῖα — γιὰτὶ ὅχι; —, νὰ ἔχῃ κατασκευάσει ἔργα ποικίλης ὠφελιμότητος, βρύσας, δρόμους, γεφύρας κ.λ.π. καὶ ἡ Μονή, λέγομεν αὕτη ἀνῆκεν, εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν εὐρισκομένη εἰς τὸν Ἅγιον Βασίλειον.

Τώρα, ὅτε χάριτι Θεοῦ, πρόκειται νὰ περισωθῇ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ποικίλων, οἱ ὅποιοι ἔχουν «Μπάρμπα Νικόδημον» ἐν αὐτῇ καὶ νὰ κατατεθῇ εἰς τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τὸ ἐκ τῆς ρευστοποιήσεως μέλλον νὰ προέλθῃ χρηματικὸν ποσὸν πάλιν ἐπ' ὀνόματι τῆς Μονῆς «Πρέβελι» καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θάνῃ πλεόν στὸν Ἅγον Βασίλειον! Ἔτσι; Μὰ ἀνῆκε λοιπὸν ἡ Μονὴ στὸν Ἅγιον Βασίλειον, ὅταν μένουν ἐν αὐτῇ 5—7 ἄνθρωποι σκοπὸν ἔχοντες νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν κοιλίαν των, τὴν ὁποῖαν καὶ ἔχουν τοποθετήσῃ ὑπεράνω τῆς καρδίας — καὶ νὰ δώσουν ὀλίγους «σεβεδούκους» στοὺς διάφορους κηφῆνας, νὰ καλλιεργήσουν δὲ καὶ ὑποθάλψουν τὴν διαφθοράν, καὶ δὲν ἀνῆκει, ὅταν θὰ τὴν ἀγοράσουν 50—150 οἰκογένειαι Ἀγιοβασιλιωτῶν νὰ στεγασθοῦν ἐν αὐτῇ, νὰ καλλιεργήσουν καὶ νὰ πονέσουν τὰ κτήματά της καὶ πρὸ παντὸς νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ παντοῖους ἐπιδρομεῖς;

Ρευστοποιουμένης τῆς Μονῆς λοιπὸν ταύτης ἔχομεν.

1ον) Περισώζομεν ὅ,τι δὲν ἐφαγώθη.

2ον) Στεγάζομεν ἐν αὐτῇ 50—150 οἰκογενείας.

3ον) Θὰ ξεφορτωθῶμεν τοὺς ἱερεῖς, οἵτινες πιθανὸν νὰ μισθοδοτηθοῦν ἐκεῖθεν.

Ταῦτα δι' ἐκείνους, οἵτινες θὰ ἐνθυμοῦνται μὲ συγκινήσεις τοὺς «σεβεδούκους».

Σπυρίδ. Μάρ. Δημητρακάκης

Ἱερεὺς—Διδάσκαλος